

ТЕОС

ВІТКАТА ЗА РОДЕННЯ
2 ЧАСТ

Битката за Родения

Част 2

„Фундаменталните принципи, които са поддържали делото, през последните петдесет години, биха били сметнати за заблуда. Би се основала една нова организация. Биха се написали книги от нов порядък. Би се въвела една система на интелектуална философия.”

Е. Г. Уайт, *Специални свидетелства*, Серия Б (1905 г.) Номер 2, стр. 54

Том 1-ви от тази поредица тестваше доктриналната позиция за родения Син Божий сред ранните пионери, през формиращите години от Движението на Агвентистите от седмия ден от 1844-1888 г. Забелязахме тяхното еднородие в отхвърлянето, както на унитарното, така и на тринитарното учение, популярни сред другите църкви. За този период чрез писанията на Джеймс Уайт, Джоузеф Бейтс, С. Н. Хаскъл, Урия Смит, Е. Дж. Уагонър и Джордж Бътлър беше проследена една последователна вяра в буквален Син, роден от Бога във вечността и две отделни личности, които споделят един и същ Дух. Том 2-ри продължава тази невероятна история чрез още по-голям облак от свидетели. Те включват Р. А. Ънгърууд, Д. Т. Бордо, Х. К. Блан-

чърд, Дж. Н. Ендрюс, Дж. Г. Матисън, У. Х. Литълджон, К. У. Стоун, А. Т. Джоунс, У. У. Прескът и Е. Г. Уайт.

Р. А. Ънгърууд (1889)

Пишейки, в два броя на *Ривю енд Херълд от 1889 г.* (6 август и 17 септември), Р. А. Ънгърууд говори за „Христос и неговото дело“. Той бил силно повлиян от презентациите на Уагонър в Минеаполис, предходната година. Макар че обещал, просто, да „цитира няколко текста и да остави читателя да формулира собствените си мнения“, Ънгърууд не можел да не постави в наклонен шрифт важните думи и да не коментира значението им. Курсивът, който следва, е само негов.

„Във Вселената няма същество, което да е достойно

за толкова изучаване, както Христос. Дори и да мислим внимателно за Христос, ние не можем да проумеем величието Му, Неговата любов, безкрайната Му жертва за грешниците. Библията и Светият Дух ни ги разкриват. Три пъти се чува гласът на вечния Бог, Който призовава вниманието ни към Христос, като към Такъв, в Когото Той благоволи, казвайки: „Слушайте Го.“ Мат. 3:17; 17:5; Йоан 12:28 „Защото в Него телесно обитава цялата пълнота на Божеството.“ Кол. 2:9.

„Първо, ние ще разгледаме Христос и Неговото дело, като Го разглеждаме като **единственото Същество** с делегирана власт, да представлява вечния Отец *по име, в създаването на световите и в даването на закона*; второ, като *Автор и Завършител на спасителния план*, като Един,

Който е дал Библията, както Стария, така и Новия завет; Онзи, Който е направил, както стария, така и новия завет - Пророк, Свещеник и Цар“.

Елън Уайт също отбелязва Христос, в редица изявления, като „единственото същество“ го Отец:

„Единственото същество, което бе едно с Бога, живяло закона в човешко естество, слязло до скромния живот на обикновен работник и се е трудило на дърводелската скамейка заедно със земния Си родител.“ *Знамения на времето*, 14-ти октомври 1897 г.

Дали с това тя е имала предвид, че Той е единственото човешко същество, стоящо го Бога? Отговорът е отрицателен, както се вижда от следните изявления:

„Владетелят на Вселената не беше сам в Своето дело на благоволение. Той имаше **Сътрудник, Помощник**, Който можеше да оценява Неговите намерения и да сподели радостта Му, когато даряваше щастие на сътворените същества. (Йоан 1:1, 2). Христос, **Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Отец** - едно по естество, по характер, по намерение, **единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога.** (Исая 9:6; Михей 5:2)“ *Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 5

„ - единственото Същество в цялата вселена, Коемо може да участва във всичките съвети и намерения на Бога.“ *Великата борба*, Гл. 29, Параграф 3

„Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Характерът Му трябва да се прояви в контраст с характера на Сатана.

Това дело би могло да извърши **само едно Същество в цялата Вселена.** Само Този, Който познаваше височината и дълбочината на Божията любов, можеше да Го изяви.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 9

Синът е единственото същество в цялата вселена, което може да участва във всички съвети на Бога, да прояви Божия характер и да познава височината и дълбочината на Божията любов. Това са много изключителни заявления. Не е включено друго същество. Следователно тя позиционира Сина го Отца като единствените Двама небесни владетели.

„Божият Син беше следващият по власт, след великия Законодател. „Той бе в изразения образ на Своя Баща“, не само във външни черти, но и в съвършенството на характера. *Ривю енд Херълд*, 17-ти декември, 1872 г.; *Духът на пророчеството*, том. 2, стр. 9

„Христос е нашия пример. Той бе до Бога в небесните двореци, но дойде на тази земя, за да живее сред хората.“ *Бележки от библиотеката в Елмсхафен*, кн. 1, стр. 114, 115 - *Писмо* 48, 1902 г.

Тук тя просто цитира три текста: Йоан 1:18; Йоан 5:26; 1 Кор. 11:3.

„Никой, кога да е, не е видял Бога; **Единородният Син, Който е в лоното на Отца,** Той Го изяви: „Защото, **както Отец** има живот в себе си; **така е дал и на Сина да има живот** в Себе Си; и Му е дал също власт да извърши съд, защото е Човешкият Син.“ „Глава на всеки мъж е Христос, както **глава на Христос**

е Бог.“ „И вие сте Христови, а Христос е Божий.“ *Домашен мисионер*, 1-ви юни 1897 г.

Рогеният Син, в лоното на Отца е получил живота и властта от Отца, който е главата на Христос. Елън описва Божеството само като двама.

Ънгърууд също определил Божеството като двама: Синът и Неговия вечен Отец. Следвайки посоката на Уагонър, той говори за същите проблеми, поставяйки ударения върху Отец и Сина.

„Понякога се повдига въпросът: Бил ли е Христос сътворено Същество? Всичко, което можем да знаем по този въпрос е просто това, което казва Библията.“

„Цитираме няколко текста и оставяме читателя да формира собствено мнение.“

„И на ангела на Лаодикийската църква пиши; Това казва Амин, верният и истински свидетел, началото на Божието творение.“ Откровение 3:14. Думата тук, представена като „начало“, е *архи*; и второто определение на тази дума, според гръцко-английския лексикон на Новия завет на Тайер, е: „Лице или нещо, което започва; първото лице или нещо от поредицата; водач.“ Според това може да прочетем текста така: „Начинателят на създаването на Бога.“ „В Когото имаме изкупление чрез кръвта Му, а именно опрощаването на греховете: Който

е образът на невидимия Бог, първородният [Гр. прототокус, първи по достойнство, началник] на всяко същество". Кол. 1:14, 15. **„Защото както Отец има живот в себе си; така е дал и на Сина да има живот в себе си.“** Йоан 5:26 Каквато и конструкция да бъде поставена върху първите два цитирани текста, последният показва ясно, че **Божият Син е получил живота си и цялата си мощна творческа сила, като дар от Отца.“**

„Апостол Павел поставя в контраст Христос и ангелите, както следва: „Бидейки направен толкова по-добър от ангелите, тъй като Той по наследство е получил по-превъходно име от тях.“ Евр. 1:4. Наследството на Христос, от Бог Отец, било такова, каквото друго същество във Вселената не можело да получи. Бог Отец делегира на „Начинателя на сътворението“, „Първородния на всяко същество“, собственото Си име и собствената Си всемогъща, творческа, даряваща сила. Ние не знаем кога е направено това. Знаем само, че е било **в миналата вечност; преди световите** и всичко, което е в тях, да бъдат създадени.“

Това не е по-различно от онова, което проповядва Уагонър предишната година в Минеаполис. Подобно на Уагонър, Ъндърууд също приравнява „миналата вечност“ с онази епоха, която е съществувала „преди да бъдат създадени светове...“. И той, като Уагонър цитира същите текстове, за да докаже божествеността на Христос:

Исаия 9:6; Псалм 50:3; Тит 2:13, 14 вечен Отец, могъщ Бог. **Евр 1:7, 8** Отец нарича Сина Бог. **Изх. 3:2; 23:20, 21; 1 Сол. 4:16**, Христос е наречен ангел на Божието присъствие и Архангел. **Евр 1:1, 2**, Бог създаде светове чрез Сина Си. **Еф. 3:9**, Бог създаде всичко чрез Него. **Кол 1: 14-17**, Той е преди всичко. **Йоан 1:1-3**, В началото Словото беше с Бога и беше Бог.

Именно, този последен текст, интересува Ъндърууд в детството му. Той го свързва със следния случай, за да покаже как е формирал мнението си:

„Когато бях малко момче, учих тази глава в неделното училище. Бях объркан, защото учителят не можеше да обясни първия стих - „В началото беше Словото“ и т.н. „Словото е Христос“, каза учителят; това беше ясно. „И Словото [Христос] беше с Бога [Отец].“ Разбрах това; но следващото твърдение, „и Словото беше Бог“, бе мистерията, която не можах да разбера, нито учителят можеше да ми даде светлина върху него. Ако ми беше показал, че **едно от имената, с които Христос е познат, е Бог**, всичко би било ясно; Не бих объркал Христос с Бог Отец като едно и също същество. Въпреки че Те са едно, в това дело на единството, което Христос се моли учениците Му (Йоан 17:11) да преживеят, **Те са две Същества**, така както баща и син са двама“.

Ъндърууд изповядва вярата си, че Христос, Словото, е Бог, защото това е Неговото име, Неговата природа; но Христос не е просто Син по име, нито е същото същество, като Отец. Те са две отделни същества, които не

са смесени в едно същество.

„Преди да оставим този текст, който декларира, че всичко е направено от Христос в началото, ние се запитваме: Какво начало е това? За отговор се обръщаме към твърдението: „В началото Бог създаде небето и земята.“ Битие 1:1. Еврейската дума елохим, преведена като „Бог“ в Битие 1:1, 2, е множествено число и текстът би бил правилно преведен така: „В началото Боговете създадоха“ и т.н. Същата идея се поддържа в 26-ти стих, когато Боговете казаха: „Нека да направим човека по Наш образ, по Наше подобие: и нека да владеят“ и т.н., както и в Йоан 1:1 и много други текстове на Библията. **Когато Боговете (Бог Отец и Бог Син)** са творили шест дни в сътворението, се казва: „Така небето и земята бяха завършени и цялото множество в тях. И на седмия ден Бог завърши делото Си, което бе направил; и на седмия ден Си почива от цялото Си дело, което беше направил. И Бог благослови седмия ден и го освети; защото в него Си отдъхна от цялото Си дело, което Бог бе създал и направил“. Бит. 2:1-3 Боговете (елохим) почиваха на седмия ден и благословиха седмия ден, осветиха го или му дадоха свято предназначение“.

Вместо да приписва множественост на едно Триединство, Ъндърууд идентифицира Отец и Син - двамата. По този начин той не представя нищо ново. Не настоява, че Синът е абсолютно съравен на Отца, изисквайки техните синовно-бащински взаимоотношения да бъдат сведени просто до една титла. Титлата Му (на Христос) е Бог, а не син“

Х. К. Бланчърд (1867)

„Ние добре знаем, че в религиозния свят е имало много спорове по темата за **синовността на Христос**. Някои твърдят, че Той не е нищо друго, освен един човек по произход, на едва около хиляда и осемстотин години; други, че Той е самия вечен Бог, втората личност в Троицеството. Това последно мнение е най-широко поддържаното сред религиозните деноминации, към момента. Ние сме готови да смятаме, че истината се крие в средата между тези възгледи.” *Ривю енд Херълд*, 10-ти септември 1867 г.

Това е повтаряща се тема за вярващите в рогения Син. Постоянно се борят да се разграничат от гве крайности. Синът не е Отец, но има същата божествена природа, същото вечно безсмъртие, същия авторитет, като Отец.

Бланчърд написа тази статия около шест години след присъединяването си към адвентистите. Той е освободен от службата си през 1874 г. поради личното си несъгласие със здравната реформа и вдъхновения произход на виденията на Елън Уайт. Той не си тръгнал поради различия в теологията, по отношение на Христовата синовност.

Дж. Н. Ендрюс (1869)

Говорейки за Мелхиседек, този, чието име носи самата Главна адвентна семинария, писал:

„Дори Божиите ангели са имали начало на дни, така че да бъдат толкова изключени чрез този изказ, колкото и членовете на човешкото се-

мейство. А що се отнася до Божия Син, той също би бил изключен, защото имал **Бог за Свой Баща и в някакъв момент от миналата вечност Той е имал начало на дни.**” *Ривю енд Херълд*, 7-ми септември 1869 г.

Дж. Г. Матисън (1869)

Баптист от Дания, присъединил се към църквата през 1863 г.

„Христос е единственият буквален Божий син. „Единственият роден от Отца.“ **Йоан 1:14. Той е Бог, защото е Син Божий; не по силата на Неговото възкресение. Ако Христос е единородният на Отца, тогава ние не можем бъдем родени от Отца, в буквален смисъл. Това може да бъде само във вторичен смисъл на думата.**” *Ривю енд Херълд*, 12-ти октомври 1869 г., стр. 123

У. Х. Литълджон (1883)

Един от абонатите на *Ривю* попитал:

„Бихте ли ме облагодетелствали с онези текстове, които ясно казват, че Христос е сътворено същество?”

Литълджон отговорил:

„Отговор: **Грешите, когато смятате, че Адвентистите от седмия ден учат, че Христос някога е бил създаден.** Напротив, те вярват, че **Той е бил „роден“ от Отец** и че може правилно да бъде наречен Бог и да бъде почитан като такъв.” *Ривю енд Херълд*, 17-ти април 1883 г., Въпрос по писанието № 96.

Литълджон, който познавал разликата между създаден и роден, участвал

същата тази година в дебата за първия църковен наръчник и написал няколко книги, включително *Настъпващият конфликт и поправката на Конституцията*.

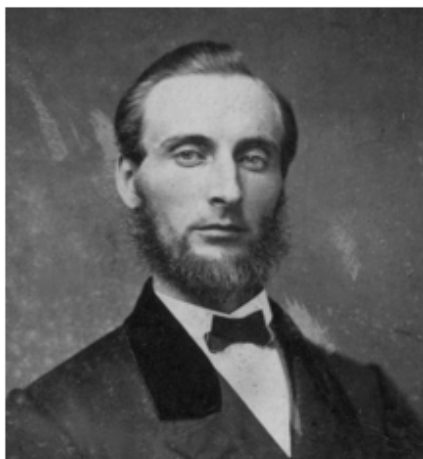
К. У. Стоун (1883)

Чарлз Уесли Стоун бил секретар на Генералната конференция и преподавател в колежа Батъл Криук. След смъртта му, по време на трагичен влаков инцидент, Урия Смит, публикувал неговата книга, през 1886г.

„Словото, в такъв случай е Христос. Текстът говори за Неговия произход. Той е единородният на Отца. Точно как Той е дошъл в съществуване, Библията не ни информира по-определено; но чрез този и някои подобни изрази в Писанията можем да вярваме, че Христос е дошъл в съществуване по начин, различен от този, по който други същества са се появили; Така Той произлиза от Отец по начин, който не е нужно да разбираме”. *К. У. Стоун, Капитанът на нашето спасение, стр. 17, 1883 г.*

Стоун продължавал да казва, че „Синът на живия Бог” „произлиза от съществото на Отец” в „далечното минало” „период от време преди сътворението”, „онова време, когато не е съществувало никое друго същество, освен Той самият и Бог Отец”, „Само гве същества във Вселената” „и гвете, от които се наричат Бог” (стр. 12-40). И все пак той изрично отрича, че самият Христос е „създадено същество”, правейки ясно разграничение между роден и сътворен.

Д. Т. Бордо (1890)

Едно-единствено изявление, заровено в статия на *Ривю енд Херълд* от 1890 г. (18 ноември) на Д. Т. Бурго, е хванало окото на неопривитаристите, които търсят някои доказателства за различия в последователно неопривитарните адвентисти, от средата, до края на 19 век. Статията, чието заглавие е „Можем да участваме в пълнотата на Отца и Сина“, не обсъжда Божеството, нито Триединството; Светият Дух дори не се споменава. Бордо, който в 1890 г. вече е бил адвентист в продължение на 35 години, ръкоположен служител на АСД, в продължение на 32 години, пише как концепцията на индивида за характера на Бог може да повлияе на поведението му. В този контекст той казва:

„Въпреки твърдението ни, че сме вярващи и почитатели само на един Бог, аз смятах, че сред нас има толкова много богове, колкото схващания има за божеството.“ Д. Т. Бордо, *Ривю енд Херълд*, 18-ти ноември 1890 г.

Гейн и Муун са разделени по въпроса дали адвентистите по това време са обединени или не, в разбирането

си за Бога. Гейн искал да вярва, че таква единство няма; Муун смятал, че имало само пропукване.

„Не може да има съмнение, че през 1890 г., в адвентните кръгове **нямало единство в разбирането**, по отношение природата на Бога.“ Ървин Гейн, *Магистърска теза*, юни 1963 г.

„...**Колективната увереност** в антипривитарната парадигма показвала някакви пукнатини.“ Джери Муун, „Триединството“, стр. 195, 2002 г.

Гейн казва, че няма единство; Муун казва, че има, но започва да отслабва. И по-неже се смята, че Бордо говори за огромно множество концепции относно Божеството, а не за характера на Бога, Джери Муун нарича това „провокативно състояние“. *Пак там*, 2002 г.

Но Бордо се пояснява:

„Ние не изучаваме и на половина характера на Бог Отец и този на Бог Син. Резултатът е: правим Бог и Христос такива същества, като нас самите.“

„Одобрявайки греха в себе си, понякога правим Бог грешник. Това става, когато чрез позоваване на Бога или на Библията, бихме направили да изглежда че: грешното е право или когато сме изкушавани да вършим зло, като че сме изкушавани от Бог да вършим правото.“ *Пак там*, 1890 г.

Гейн се зачудил защо Бордо

не е разработил по-подробно „преобладаващите концепции за Божеството“.

„В ущърб на нашата цел Бордо [както е в цитата] не изяснява естеството на **преобладаващите схващания за Божеството**. Дали той има предвид ариански стихове [както е в цитата] или Тринитарното несъгласие сред вярващите е трудно да се каже.“ Ървин Гейн, *Магистърска теза за Адвентна теологична семинария*, юни 1963 г.

Причината за „трудно е да се каже“, е в това, че Бордо изобщо не се занимава с този проблем. Неговата идея била, че жизненоважно за вярващите е да не се подценява *характера* на Бог (а не *природата* на Бог), тъй като той влияе на нашия начин на живот и поведение - не можем да отразяваме характера на Бог, когато имаме нарушено разбиране за него.

Ако Го възприемаме като отмъстителен, зъл и безмилостен, това ще се отрази в отношението ни към другите.

А. Т. Джоунс (1895)

Алонсо синтезира всички елементи на адвентната

Вяра в рогения Син и спогеления Дух, като обединява библейската основа за вярата на църквата в презентацията от 26 части на тема „Вестта на третия ангел“, която се появява в първия том на Бюлетина на Генералната конференция. Забележете как той повтаря същите убеждения, които преди това бяха изразени от Джеймс Уайт, Урия Смит, Хаскъл, Кенрайт, Бланчърд, Литълджон, Стоун и Уагонър.

„Нека сега разгледаме по-нататък как е дадено словото. Това е **Божие слово, излизащо и идващо от Бога, точно както Исус Христос, живото Слово, излязъл и дошъл от Бога.**“ *Бюлетин на Генералната конференция, 24-ти февруари 1895 г. Вестта на третия ангел, стр. 318*

„В посланието към Тит, първа глава, стихове първи и втори, четем: —Павел, Божи служител и апостол на Исус Христос, според вярата на избраните от Бога и признаването на истината, която е според благочестието; с надежда за вечен живот, който Бог, **който не може да лъже**, обеща преди началото на света.

Мисълта, която искам (да покажа) от този текст е: Бог не може да лъже. Същата мисъл е изведена и в Евр. 6:17, 18: „Когато **Бог**, желаейки по-обилно да покаже на наследниците **неизменността на своя съвет**, го потвърди с клетва: за да може чрез **две неизменни неща**, т.е. в които **е невъзможно Бог да лъже**, да имаме силна утеха, ние които прибегнахме за убежище, **за да се хванем за надеждата**, поставена пред нас.“ Бог не може да лъже. Бог не може да лъже. Всичко зависи от думата му; и бидейки **Бог на**

истината, и Исус Христос истината, Духът, Духът на истината, Бог не може да лъже. Тоест Бог е **непогрешим** и следователно **Божие слово е непогрешимо слово.** Не може да лъже. Но **това слово е и словото на Исус Христос и Той, еднакво с Отца, е безпогрешен.** Така че това слово е **непогрешимото слово на непогрешимия Бог**, дадено ни **чрез непогрешимия Син Исус Христос.**“ Стр. 319

Той приравнява Христос с „духа на истината“, оставяйки Бог да се закълне само в две неизменни неща: Отец и Син. Исус казва същото в Йоан 8:17,18: „свидетелството на двамата души е вярно. Аз съм, който свидетелствувам за Себе си, и Отец, Който ме изпрати, свидетелствува за Мен.“ Защо не и Духът? Защото:

„**Христос е Този, чрез Когото Отец е отразен в цялата вселена.**“ „**Той единствено може да отрази Отец в Неговата пълнота, защото Неговия произход е от дните на вечността** и както се казва в осма глава на Притчи, „**Аз бях с Него, като една родена при Него.**“ Той бил едно с Бога, равен с Бога и **Неговото естество е естеството на Бога.**“ „**В Христос, Бог е разкрит на ангелите и отразен пред хората в света**, по начин по който те могат да видят Бога. По друг начин не биха могли.“ *Бюлетин на Генералната конференция, 27-ми февруари 1895 г., стр. 378*

Джоунс описва Христос, Божия Син, в ролята Му на Посредник за ангелите, архангел Михаил - Този, Който е като Бога. Въпреки че се явявал на ангелското множество в ангелска форма, като Водач на ангелите, Той бил

като Бога, защото бил Бог. След това, когато се изпълнило времето, Божият Син дошъл като Човешкия Син.

„Проучете процеса. Има **Отец**, обитаващ в светлина, до Който никой не може да се приближи, Когото никой не е виждал, нито може да види такава трансцендентна слава, такава всепоглъщаща яркост на святостта, че никой човек не би могъл да Го гледа и да живее. Но Отец иска да го гледаме и да живеем. Следователно **Единородният на Отца** предаде свободата Си като дар и стана в човешка плът, за да може Отец в Него толкова да прикрие своята поглъщаща слава и лъчите на яркостта Си, че да можем да Го гледаме и да живеем. И когато погледнем там и живеем, тази ярка, блестяща слава от лицето на Исус Христос грее в сърцата ни и се отразява на света.“

„**Този, Който бе роден в Божия образ**, взе образа на човек. „През цялото време в плътта, Той бе като Бог, но не се показва като Бог.“ „Той се лиши от Божия образ и вместо Него прие образа и стила на човек.“ „Той, за кратко, се отказа от славата на Божия образ.“

„Забележете разликата: От **славата** на Божия образ Той, за кратко, се отказа. Но от **образа** на самия Бог, Той се отказва за цяла вечност.“ *Бюлетин на Генералната конференция, 4 март 1895 г. 449 [курсив от Джоунс]*

За да разсее всяка мисъл, че оставянето на Божия образ може да намали по какъвто и да е начин Христовата божественост, Джоунс уверява слушателите си в противоположното:

„Вместо Христос да бъде

понижен, ние сме въздигнати. Вместо божествеността да бъде понижена или подценена, човешкото естество е въздигнато и прославно. Вместо да бъде сведен за цяла вечност там, където сме ние, това издига нас за цяла вечност, там, където е Той.“ *Пак там*

Описаното тук раждане е божественото раждане на Божия Син във вечността. След това Той се отказал от славата на Своята божественост и приел образа на човек, раждайки се втори път във Витлеем като Човешкия син.

„Той е **роден от Светия Дух**. С други думи, **Исус Христос се роди отново**. Той дойде от небето, **Божият първороден**, на земята **се роди отново**. Но всичко в Христовото дело върви противоположно на нас: Той, безгрешният е направен да бъде грях, за да можем ние да бъдем направени правда Божия, в Него. Той, живият, принцът и Авторът на живота, умря, за да можем да живеем ние. Този, чийто произход е от дните на вечността, **първородният на Бога, се е родил отново**, за да можем да се родим и ние отново. Ако Исус Христос никога не се беше раждал отново, щяхме ли вие и аз някога да се родим отново? **Но Той се роди отново**, от света на правдата в света на греха; за да можем и ние да се родим отново, от света на греха в света на правдата. **Той се роди отново** и беше причастен към човешката природа, за да можем да се родим и ние отново и така да бъдем направени съучастници на божествената природа. **Той се роди отново**, на земята, за греха и за човека, за да можем ние да се родим отново на небето, за правдата и за Бога.“ *Ривю енд*

Херълд, 1-ви август 1899 г.

У. У. Прескът 1895

Уилям Уорън Прескът завършва Дартмутския колеж през 1877 г. и започва кариерата си като директор на гимназии, във Вермонт. Той става директор на Колежа Батъл Крик през 1885 г., помага за създаването на Колежа Юниън през 1891 г., а на следващата година и за Колежа Уала Уала. През 1894 г. той тръгва на световно турне, за да поддържа библейските институти и да укрепят образователната работа в Европа, Южна Африка и Австралия. Именно тук той се свързва с Елън Уайт, за да помогне в редактирането на *Копнежът на вековете* и провеждането на евангелски срещи. Тя била впечатлена.

„Току-що слушах реч, представена от проф. Прескът.“ „Словото е представено по най-мощния начин. Светият Дух е излят в голяма степен върху брат Прескът.“ „Брат Прескът носи изгарящите думи на истината, каквито съм чувала от някои през 1844 г. Вдъхновението на Божия Дух е върху него. Невярващите казват: „Това са думите на Бог. Никога не съм чувал подобни неща.“ *Писмо* 19 до С.

Н. Хаскъл, 6-ти ноември 1895 г. в *Ръкопис* 19.

Седмица по-късно тя писала на Келог:

„Друг казва: „Библията изглежда е съкровищница, пълна със скъпоценни неща.“ След приключване на срещите се родиха много свидетелства за голямото благо, което осъществи там. Докато гледат как бързо Маги Хеър взема скъпоценните истини, те действат като стадо гладни овце и молят за копие. Искат да прочетат и изучат всяка представена идея. Душите се учат от Бога. Брат Прескът е представил истината в ясен и прост стил, но въпреки това богато нахранващ.“ *Писмо* от 13-ти ноември 1895 г. до Дж. Х. Келог в *Издание на ръкописи*, том 2, Номер 122, стр. 165.

Ясно е, че Елън напълно подкрепяла вестта, която Прескът представял на срещите в Армандейл. Беседите били преписани и отпечатани в *Библейско ехо*, а по-късно и в *Ривю енд Херълд*. Ето някои откъси от тези проповеди.

„Той беше член на божественото семейство, онова семейство на Отец, по Когото се именува цялото семейство на небето и земята. Но **Той се отказа от своя божествен начин на съществуване** и дойде на този свят и пое върху себе си човешкия начин на съществуване.“ *Юдейският Христос*, *Ривю енд Херълд*, 10-ти март 1896 г.

„Той стана едно с нас и се присъедини към нас **чрез връзки, които никога няма да бъдат прекъснати**, защото днес и завинаги Исус Христос е едно с нас в човечеството, **все още носещ тази човеш-**

ка плът. „Защото има един Бог и един посредник между Бога и хората, **човекът Христос Исус.**“ 1 Тим. 2:5 „

Тези, познато звучащи, изрази щели да намерят своя път в „*Копнежът на вековете*“ и „*Пътят към Христос*“. Но тогава той разглежда същата идея, както видяхме, която А.Т.Джоунс по-късно представил на Генералната конференция - че Христос е „два пъти роден“: веднъж във вечността и веднъж в определеното време.

„Исус Христос бе Бог на небето и Той дойде на този свят и се роди в плътта и по този начин **Онзи, Който бе роден от Духа, след това се роди от плътта и чрез това двойно раждане се създаде това семейство.** Божествено-човешкото семейство, на което Той е глава - за да можем ние, които вече сме родени от плътта, чрез Неговата благодат и силата на същия Дух да се родим от Духа - тоест всеки член на това божествено-човешко семейство се ражда два пъти.“ *Ривю енд Херълд*, 17 март 1896 г.

Прескът ясно е научил истината за двойствената природа на Христос и за „двойното раждане“. Той е както буквалният роден Син Божий, т. е. първоначалното Му божествено раждане е било във вечността с Духа на Неговия Баща, така и Човешкият Син, роден в плътта.

В изданието от 14-ти април Прескот продължил да говори за двойното Му раждане.

„Сега, както Христос се е включил в нашата природа по рождение, така и ние трябва да участваме в Неговата

природа по рождение. **Както Христос се е раждал два пъти - веднъж във вечността, единородният на Отца, и отново тук, в плътта,** като по този начин обединява божественото с човешкото при това второ раждане, така и ние, които сме се родили веднъж вече в плът, трябва да имаме второ раждане, да се родим отново от Духа, за да може преживяването ни да бъде същото – обединение на човешкото и божественото в един жизнен съюз.“ *Ривю енд Херълд*, 14-ти април 1896 г.

Прескът също определил Духа, който е изпратен да живее в нас, като живота на самия Христос.

„**Чрез Своя Дух Христос живее във вътрешния живот** и сетивата се използват, за да дадат израз на думите и действията Му. Ние подчиняваме всичко, за да може Той да изрази Себе Си в нашия живот. Това е християнският живот. Този живот става възможен за нас заради факта, че това е бил **животът, който самият Христос е живял.** Той изработи в човечеството божествен живот. Животът, който Той ни дава, за да живеем този живот, е **животът на възкресението, животът на победата.**“ *Ривю енд Херълд*, 21 април 1896 г.

Както Христос се е родил два пъти, така и умира два пъти - веднъж във вечността, обещавайки един ден да пожертва живота си като вездесъщ Дух, и веднъж във времето, жертвайки своя смъртен човешки живот, за да ни спаси. Въпреки че човешкият Му живот е възкресен и безсмъртният Му живот е възстановен, Неговият вездесъщ Дух е вечен гар за изкупените Му геца,

спасявайки ги от вечните последици на греха. Докато Той запазва завинаги човешкия Си образ, Неговият Дух завинаги ще обитава в спасеното човечество.

Елън Уайт

Съвременният възглед за Христологията на Елън Уайт е, че тя е преживяла фундаментален обрат в теологията си през последните години от живота си, от първоначална вяра в роден Син Божий, силно повлияна от нейния съпруг, до абсолютно съвечна Втора личност на триединния Бог.

Ще разгледаме доказателствата в нейните думи за една последователна, постоянна позиция и непрекъсната вяра в буквалния роден Син Божий, Който изхожда и излиза от вечния Отец, преди ангелите и всяко творение, като има същия самосъществуващ живот, споделя един и същ вечен Дух и бива надарен със същия авторитет, достойнство, сила и божествено съвършенство, като това на Неговия Баща.

„Това казва истинският Свидетел, **динородният на Отец:** „Блажени онези, които из-

пълняват Неговите [на Отец] заповеди, за да имат право на дървото на живота и да влизат през портите на града.“ (Откр. 22:14). Елън Уайт, *Ривю енд Херълд*, 10-ти юни 1852 г.

„И Божият Син заявява за Себе Си: **„Господ ме имаше** в началото на пътя Си, преди Неговите стари дела. **Аз бях установена** от вечността... Когато Той положи основите на земята: тогава Аз бях с Него, **като една родена при Него**; и Аз Му бях ежедневна наслада, радвайки се винаги пред Него.“ (Пр. 8:22-30). *Патриарси и пророци*, гл. 1, Параграф 5, 1890 г.

Подобно на Уагонър и Смит, преди нея, Елън също прилага Притчи 8-ма глава към предсъществуването на Христос. Въпреки че първоначално тя поставила в скоби тези препратки към Неговото раждане, през следващите години тя свободно цитира целия пасаж.

„„Господ **ме имаше** в началото на пътя Си, преди Неговите стари дела“, **казва Христос**. „Когато даваше на водите Своето постановление, водите да не престъпват Неговата заповед; когато определяше основите на земята; тогава бях при Него, като **една родена при Него**; и Аз Му бях ежедневна наслада, радвайки се винаги пред Него.“ *Знамения на времето*, 22-ри февруари 1899 г.

„Чрез Соломон **Христос заявява**: „Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди Своите стари дела. Бях установена от вечността, от самото начало, или откакто бе земята. Когато нямаше бездните, **бях родена**; когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да се поставят

планините, преди хълмовете **се родих**.“ *Знамения на времето*, 29-ти август 1900 г.

„Господ **Исус Христос, Божественият Син на Бога**, съществуваше **от вечността, различна личност, но все пак едно с Отца**. Той беше превъзхождащата небесна слава. Той беше Водачът на небесните разумни същества и поклонението на ангелите беше приемано от Него като Негово право. Това не беше ограбване на Бога. **„Господ ме имаше в началото на пътя Си“**, заявява Той, „преди старите Му дела. **Бях установена от вечността, от самото начало**, или откакто бе земята. Когато нямаше бездни, **бях родена**; когато нямаше извори, изобилстващи с вода. **Преди да се поставят планините, преди хълмовете бях родена**; докато все още не беше направил земята, нито полетата, нито най-високата част на пръстта на света. Когато Той подготвяше небето, Аз бях там: когато разпростирше свод над лицето на бездната.““ Е. Г. Уайт, *Ривю енд Херълд*, 5-ти април 1906 г.

Забележете, че във всеки случай тя заявява, че „Христос казва“, „Христос декларира“, „Господ Исус Христос, Божественият Син Божий... декларира“, че е роден или изведен. Още през 1906 г. тя все още прилагала Христос като Мъдростта в Притчи, глава 8-ма.

Ричард М. Дейвигсън, от университета Ендрюс, потвърждава приложението на този пасаж към раждането на Сина, преди въплъщението, което е „подсилено в Пр. 30:4 (с възможна алузия към Създателите Отец и Син):

„Кой се е изкачил на небето или е слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите Си? Кой е вързал водите в дрехата Си? Кой е установил всички земни краища? Какво е Неговото име и какво е името на Неговия Син, ако го знаеш?“ Следователно, никой не може да отрече, че относно Христос се говори за „раждане“, много преди Неговото въплъщение.“ *Списание на Адвентното Богословско Общество*, Пролет 2006, стр. 33-54.

Уви, Дейвигсън смята, че се отнася метафорично само за Неговото въвеждане като посредник, а не за буквално раждане.

Употребата на понятието „роген“ от Елън Уайт обаче не престава след нейното божествено просветление през 1888 г., в Минеаполис.

„Пред събралите се небесни обитатели **Царят заяви, че никой освен Христос, Единородният Божий**, не може напълно да влезе в Неговите намерения...“ *Патриарси и пророци*, гл. 1, Параграф 12, 1890 г.

„**Той беше Единородният Син на Отец**“ *Знамения на времето*, 23-ти ноември 1891 г.

„**Величието небесно, Единородният на Отца**, отговаря на твърденията на Сатана.“ *Ривю енд Херълд*, 20-ти юни 1893 г.

„Той беше **Единородният Син Божий**, Който бе едно с Отца от самото начало.“ *Знамения на времето*, 28-ми май 1894 г.

„Кой е Христос? **Той е Единородният Син на живия Бог**.“ *Младежки инструктор*, 28-ми юни 1894 г.

По времето, когато Прескът бил в Австра-

ля, тя пише, че рогеният Син, е „направен“ по образа на Отец.

„Вечният Отец, непроемимият, даде Единородния Си Син, откъсна от лоното Си Онзи, който бе направен по точния образ на Неговата личност, и Го изпрати на земята, за да разкрие колко силно обича човечеството.“ *Ривю енд Херълд*, 9-ти юли 1895 г.

„Христос трябва да бъде издигнат като първият велик учител, **Единородният Божи Син**, Който бе с Отца от вечни векове.“ *Специални свидетелства за възпитанието*, стр. 230, 1895 г.

„Но наредбата на Господ, направена в съвещание с **Неговия Единороден Син**, включваше хората да бъдат оставени като свободни морални агенти до определен изпитателен срок.“ *Ривю енд Херълд*, 21-ви декември 1897 г.

„Христос, **Единородният Божи Син**, беше делегираният пратеник... И в този дар **Отец даде цялото небе** на света.“ *Ривю енд Херълд*, 15-ти февруари 1898 г.

„Посвещението на първородните е възникнало в най-ранни времена. Бог бе

обещал да даде Първородния на небето, за да спаси грешника.“ *Копнежът на вековете*, гл. 5, Параграф 4, 1898 г.

„Апостол Павел говори за нашия Ходатай, **Единородният Син Божий**, който в състояние на слава е бил в образа на Бога, **Водачът на всички небесни множества** и Който, когато е облякъл своята божественост с човешка природа, взел на Себе Си образа на слуга.“ *Младежки инструктор*, 13-ти октомври 1898 г.

„Христос, **Единородният Син Божий**, напусна царските дворове и дойде на този свят, и чрез Него Бог изля лекуващия потоп на своята благодат.“ *Младежки инструктор*, 30-ти март 1899 г.

„Преди да бъдат положени основите на света, **Христос, Единородният на Бога**, обеща да стане Изкупителя на човешката раса, ако Адам съгреша.“ *Знамения на времето*, 2-ри август 1905 г.

„За да изпълни изцяло плана Си, беше решено, че **Христос, Единородният Син Божий**, трябва да даде Себе Си в принос за греха.“ *Ривю енд Херълд*, 2 май 1912 г.

В съгласие с Уагонър и Джоунс, Смит, Ънгърууд и Прескът, тя също описва Отец като източник на целия живот, дори и за Сина. „Защото, както Отец има живот в Себе Си; така е дал и на Сина да има живот в Себе Си“ (Йоан 5:26). Тя цитира Йоан 8:28; 6:57; 8:50; 7:18 и след това казва:

„С тези думи е изложен великият принцип, който е **законът на живота за Вселената. Всички неща Христос получи от Бога**, но Той взе, за да дава. Така и в небесните

дворове, в Неговото служение за всички създадени същества: **чрез възлюбения Син животът на Отец протича към всички**; чрез Сина **той се връща**, в хваление и радостно служение, прилив на любов, **към великия Източник на всичко**. И така чрез Христос веригата на благотворителността е завършена, представяща характера на **великия Дарител**, законът на живота.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 6, 1898 г.

Този цитат от първата глава на *Копнежът на вековете*, описва това, което Елън Уайт нарича „веригата (цикълът) на благотворителността“. Отец е източникът на целия живот; той протича от Него чрез Сина, Който се е родил от Отца, Който е излязъл (Йоан 8:42) със самата цел да Го разкрие на създанията в Неговата вселена. Божият Дух също протича или изхожда (Йоан 15:26) от Отца чрез Сина, за да гонесе живота на Отец на всички Негови създания. Нашето общение е с Отца и Сина (1 Йоан 1:3) чрез техния Дух, който се връща чрез Сина обратно към Отца.

Елън също поддържала през целия си живот твърдо убеждение в отделните, отличими личности на Отец и Сина.

„Често съм виждал прекрасния **Исус**, че **Той е личност**. Попитах Го дали и **Неговият Баща е личност** и дали има **образ като Него**. Исус каза: „Аз съм по **точния образ на личността на моя Баща**“. *Ранни писания, Времето на събирането*, Параграф 8, 1851 г.

„**От вечността съществувало пълно единство между Отец и Сина**. Те били двама,

но малко по-малко от това да бъдат идентични; двама по индивидуалност, но едно по дух, сърце и характер." *Младешки инструктор*, 16-ти декември 1897 г.

„В дълбините на всемогъщата мъдрост и милост Отец взе делото на спасението в Свои ръце. Той **изпрати Своя Единороден Син** в света да **живее законна Йехова.**" *Библейското ехо*, 20-ти ноември 1899 г.

Отец и Синът не са идентични. Следователно те не са абсолютно равнопоставени във всички аспекти. Но в Йоан 10:15 Исус казал, че „познава Отца“, както Отец го познава. В пълна хармония със съпруга си тя настоявала, че тяхното единство не е физическо, а по характер, сърце и ум, защото те споделят един и същ Дух. Тя приложила Захария 6:12 към Отец и Сина, Божество от двамата.

В този текст се обяснява **както връзката между Отец и Сина, така и тяхната персоналност:**

„Така говори ГОСПОД на Войнствата, казвайки:

Ето, човекът

чието име е **Орасъл:**

И Той **ще израстне**

от мястото Си;

И **ще изгради**

храмът на Йехова...

И Той **ще носи славата,**

И **ще седи и ще управлява**

на Своя престол;

И **ще бъде свещеник**

на престола Си;

И **съвет на мир**

ще бъде между двамата.“

Свидетелства към църквата, том 8, Гл. 43, Подзаглавие, *Свидетелството на писанието*, Параграф 10, 1904 г.; *Ривю енд Херълд*, 3-ти март 1904 г.

Такава била все още позицията ѝ и през 1905 г.

„Христос е едно с Отец, **но Христос и Бог са два отделни персонажа.** Прочетете Христовата молитва в седемнадесетата глава на Йоан и ще намерите ясно тази идея." 1905 г. *Генерална конференция на адвентистите от седмия ден*, парк Такома, Вашингтон DC, 19-ти май 1905 г., *Ривю енд Херълд*, 1-ви юни, 1905 г.

Съществува ясна и последователна непрекъснатост на вярата в Родения Син Божий през цялото време на служението на Елн. Синът получил всичко от Отца: своя вечен живот и Дух, божествен характер, собственото Си име, творческа сила, власт, слава и чест. Той не е Син чрез сътворение или осиновяване, а Син, който е роден.

Това Самана щял да се стреми да се скрие и затъмни.

„Ангелите бяха прогонени

от небето, защото не желала да работят в хармония с Бога. Те изпаднали от високото си положение, защото искали да бъдат въздигнати. Те започнали да се превъзнасят и забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус. Този факт ангелите щели да скрият, че Христос е Единородният Син на Бога и те смятали, че не трябва да се консултират с Христос." *Писмо 42*, 29-ти април 1910 г., до старейшина Д. А. Парсънс, *Този ден с Бога*, 29-ти април, Параграф 1

Елн потвърждава като факт това, че Христос е Единородният Син на Бога. Много преди човешкото му раждане във Витлеем, непокорните ангели на небето се наговорили да прикрият този факт. Ясно можем да видим как това, всъщност, се е случило *два пъти.*

След Петровото изповядване на вяра в Сина на живия Бог, „свирепи вълци“ навлезли и променили вярата, веднъж предадена на светиите, във вяра в един мистичен съюз на личности вътре в едно същество. Други прикриват факта на божествено родения Син, като признават само Неговото човешко раждане. До 4-ти век новите доктрини на модализма и тринитаризма били напълно развити. Но след Реформацията истината за Божието бащинство и Христовата синовност била преоткрита чрез изследване на Божието Слово.

„Много от нашите хора не осъзнават колко здраво е положена основата на вярата ни. Съпругът ми, старейшината Джоузеф Бейтс, отец Пиърс, старейшината Едсън и други, които бяха ревностни,

благородни и верни, бяха сред онези, които след отминаване на времето през 1844 г. търсеха истината като скрито съкровище. Срецах се с тях и ние изучавахме и се молахме усърдно. Често оставахме заедно, до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молейки се за светлина и изучавайки Словото.“ Избрани вести Том 1, стр. 206, 1904 г.

Елън Уайт твърдо поддържала първоначалните „стълбове на вярата“, установени в онези ранни години, след 1844 година.

„Това, което беше истина в началото е истина и сега. Въпреки че нови и важни истини, подходящи за следващите поколения, са били разкрити за разбиране, **настоящите разкрития не противоречат на тези от миналото.** Всяка нова разбираана истина само прави по-значима старата.“ Ривю енд Херълд, 2-ри март 1886 г.

„Настоящите разкрития“ се отнасят за разработената от Джоунс и Уагонър вест, отразена в техните статии, публикувани в *Знамения на времето* преди 1888 г., които се съсредоточават върху силата на Христос като Създател да твори в нас собствения си живот на правда, като постави нашата вяра в Него, също както Той е поставил Своята в Отец.

Синовете на Елън Уайт следват нейните съвети и не променят вярата си, нито в буквалната синовност, нито в идентичността на Духа:

„Христос е **единственото същество родено от Отец.**“ Джеймс Едсън Уайт, *Минало, настояще и бъдеще*, стр. 52.

1909г.

Повече от петдесет години този факт е бил пазен грижливо от църквата.

„Изминалите петдесет години не са замъглили нито една точка или принцип на нашата вяра, така както я получихме чрез великите и чудни свидетелства, дадени през 1844 г.“ Писмо 326 декември 4, 1905 г. до У. К. Уайт; Поглед нагоре, Гл. 338, стр. 352

След това бавно, в продължение на много десетилетия, фактът бил затъмнен за втори път. Цяло поколение се появило в нашите училища, което не познава-

ло тези исторически учения. **Теос**, Част 3-та прави преглед на тази част от историята на Родения Син.

Копнежът на вековете

Твърди се, че публикуването на „*Копнежът на вековете*“ от Елън Уайт през 1898 г. предизвикало драматична промяна във възгледа на Църквата за божествеността на Христос, като апостолски син Го от това да бъде просто Божия Син към това да е самият Бог.

„Когато гласът на могъщия ангел се чу в гробницата на Христос, казвайки: Твоят

JOHN I.

5

it begins first with a statement of what Christ was, what Christ had become, and at once he presents the Redeemer entering on his official ministry, and says nothing about his birth, which had been fully and minutely delineated by previous evangelists. And you will be struck, if you will take up a comparison of the Gospels written by any one who has paid attention to the subject,—with the perfect harmony that subsists between each of the four evangelists, writing from different countries, viewing the Saviour at different angles, and each stating the facts which came before his own personal and immediate inspection.

Now, John says nothing about the birth of Christ, but he proceeds at once to state the sum and the substance of the ministry of Jesus, as preceded by John the Baptist, according to the prophecy in the last chapter of the book of Malachi,—that God should send his messenger before him, to prepare the way of the Lord. He at once begins by asserting the Deity of Christ as God and Lord of all; and he states, “In him was life,”—that is, original, unborrowed, underived. In us there is a streamlet from the Fountain of Life; in him was the Fountain of Life. Our life is something we receive, something that the Giver takes back again to himself,—over which we have no control, and for which we must give God the account and the praise. But in Jesus was life underived, unborrowed; he was the Life; and that Life, it is said, “was the light of men.” It is remarkable, in this Gospel, that life is constantly associated with light: that is a great analogy that we can discover in this world ourselves. If there were no light, all vegetation would

Отец те вика, Спасителят излезе от гроба чрез живота, който беше в Него. Сега беше доказана истинността на думите Му: „Положих живот, за да мога да го взема отново ... Имам сила да го дам и имам сила да го взема отново.“ Сега се изпълни пророчеството, което Той беше изговорил на свещениците и управниците: „Разруши този храм и за три дни ще го издигна.“ Йоан 10:17, 18; 2:19. *Копнежът на вековете*, Гл. 81, Параграф 15 (1898 г.).

Това било подкрепено от появата на една фраза, заимствана по-рано и публикувана две години преди това в *Ривю енд Херълд*.

„В Христос е животът, който е изначален, невзет, недобит. „Този, който има Сина, има живот“ (1 Йоан 5:12). Божествеността на Христос е гаранцията за вечния живот на вярващия.“ *Пак там*, Гл. 58, Параграф 25.

М. Л. Андреасен, на 24 години през 1902 г., бил толкова шокиран от това твърдение, че осъществил пътуване до Калифорния през 1909 г., за да се срещне с Елън Уайт в Елмсхауен, убеден, че това не може да са нейни думи.

„Сигурен бях, че сестра Уайт никога не е писала: „В Христос е животът, изначален, невзет, недобит.“ Но сега го открих в собствения ѝ ръкопис, точно както беше публикуван. Така беше и с други твърдения. Докато проверявах, установих, че те са **собствените изрази на сестра Уайт**. Духът на пророчеството - обръщение към църквата в Лома Линда, Калифорния, 30-ти ноември 1948 г., Адвентен наследствен център, Университета Ендрюс.

Но първоначалното му впе-

чатление било правилно, защото всъщност изразът не бил оригинален на Елън Уайт. Той е бил заимстван и получен от Джон Къминг, почетеният от Кралското общество в Единбург лондончанин в неговите *Съботни вечерни четения на Новия завет – Свети Йоан*, публикувани от Компанията на Джон П. Джулет от Кливланд, Охайо през 1856 г. На страница 5-та (показана на снимката) Къминг пише:

„„В него беше животът“, - тоест, изначалният, невзет, недобит. В нас има струйка от Извора на живота; в Него беше изворът на живота. Животът ни е нещо, което Дарителят си взема отново, - нещо над което нямаме контрол, и за което трябва да дадем сметка на Бога и, за което ще бъдем похвалени от Него. Но в Исус имаше живот незает и недобит;“

Библиография на личната библиотека на Елън Уайт и на *Държавната библиотека*, съставена от Уорън Х. Джоунс, Тим Порьер и Рон Грейбил, вписва „*Съботни вечерни четива върху Новия завет*“ на Къминг, като една от книгите на Държавната библиотека, от която тя е имала възможност да чете. Обаче, интересно е, че Къминг не споменава триединно Божество. Той говори само за Божествеността на Христос като „Бог и Господ на всички“.

Това не е обвинение в плагиатство, с цел дискредитиране вдъхновеността на Елън Уайт. Но поне трябва да признаем произхода на това високо уважавано твърдение. През 1905 г. госпожа Уайт заимствала още от Къминг.

М. Л. Андреасен

„В Исус се изработва животът ни. В Него е животът, това е изначален, невзет, недобит живот. В нас има струйка от извора на живота. В Него е изворът на живота. Животът ни е нещо, което получаваме, нещо, което Дарителят отново взема при Себе Си.“ *Писмо 309, Медицинско служене*, стр. 7

Този път тя включва изразите „струйка“, „извор“ и „Дарителят“. Тази разширена адаптация служи за обяснение на първоначалният замисъл на израза за „изначалния, невзет и недобит“ живот като похват за поставяне на наследения от Сина живот в контраст с този, който се дава на осиновените човешки синове.

Къминг не е първият, който използва тези думи. Уилям Е. Чанинг ги използва още по-рано, през 1819 г., по време на реч, представена в Балтимор, Мериленд, озаглавена *Унитарно християнство*.

„Ние сериозно поддържаме..., че нашият небесен Баща е изначален, и по същество вечно кротък предаден на простителност; и че Неговата **невзета, недобита** и неизменна любов е **единственият**

извор за онова, което протича към нас, чрез неговия Син.“ *Творби на Уилям Е. Чанинг*, 1882, стр. 371

Въпреки че в този случай „изворът“ е извор на любовта и съвършенството, който бил „невзет и недобит“, а не на вечен живот, иронично е, че този израз получава такова внимание и благоговение от онези, които се опитват да защитят тринитарна позиция при Елън Уайт, когато корените на тези изрази произлизат от несъмнено, антитринитарен източник.

Явно неосведомен за това, по-късно Андреасен пише:

„Това изказване, по онова време, беше революционно и то наложи цялостно преизглеждане на предишния ми възглед - и този на вероизповеданието - относно божествеността на Христос.“ М. Л. Андреасен, *Без страх или благосклонност*, стр. 76

Но наистина ли било така? Каква била реакцията на църквата по това време? Имало ли изблик от коментари и учудвания, както твърдял Андреасен? Трябва да се върнем поне две години преди публикуването на *Копнежът на вековете*, за да проследим въздействието на това изявление върху адвентната общност. Изразът е използван за пръв път от Елън в статия на *Ривю* през 1896 г. и следващата година в *Знамения на времето*:

„В Него беше животът, означен, невзет, недобит. Този живот не е присъщ за човека. Той може да го притежава само чрез Христос. Той не може да го спечели; той му е даден като безплатен дар, ако повярва в Христос, като Негов личен Спасител. „Това

е вечен живот, да те позная Тебе, единственият истински Бог и Исус Христос, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Това е откритият извор на живота за света.“ *Среща се също в Избрани вести*, том 1, Гл. 43, Параграф 2

С други думи, „Той [човекът] може да го притежава [животът, означен, невзет, недобит] само чрез Христос. Той [човек] не може да го спечели [животът, означен, невзет, недобит]; той му се дава като безплатен дар, ако [човек] повярва в Христос, като Негов личен Спасител.“

Забележете, че „животът, означен, невзет, недобит“, същият вид живот, който Христос имал, е даден на човека като безплатен дар и животът ни произлиза от Исус. В този смисъл Исус е наш Баща в съответствие с Исая 9:6, Ис. 22:20-23, Евр. 2:13, Ис. 8:18. Той е глава на Църквата, както Неговият Отец е глава на Христос (1 Кор 11:3). Христос ни гарява същия този живот, защото Той го е получил от Своя Баща. Исус казва:

„Защото, както Отец има живот в Себе Си; така е дал и на Сина да има живот в Себе Си“ (Йоан 5:26)

И така, Христос, Божият Син, наследил Своя „живот, означен, невзет, недобит“ от своя Отец. Христос е единственият, Който има този живот по рождение; Той го е наследил, като се е родил от Бога. Синът получил този живот, тъй като Той има всичко и всяка сила, от Своя Баща.

Всички неща Христос **получи** от Бога, но Той **взе**, за да дава. Така и в небесните

дворове, в Неговото служение за всички създадени същества: чрез възлюбения Син **животът на Отец протича** към всички; чрез Сина той се връща, в хваление и радостно служение, прилив на любов, към **великия Източник на всичко.**“ *Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 6, 1898 г.

„Само Онзи, който има безсмъртие, живеещ в светлина и живот, може да каже: „Имам сила да положа живота си и имам сила да го взема отново. „Всички човешки същества в нашия свят получават живота си от Него. Той е изворът, източникът на живота.“ *Ръкопис 131*, 1897 г. *АБК*, том 5, стр. 1113

Само Отец, Изворът, Източникът на живота има власт над живота. Но Христос казва, че Той може да положи живота си (*психе*, душа) и да го вземе отново с разрешението на Своя Баща. Въпросът обаче, не е за способност или сила, а за власт, която, Исус казва, че идва от Неговия Баща.

Йоан 10:17

Затова ме обича моят Баща, защото давам живота [*псухен*, душа] Си, за да го взема [*лабо* Стронг #2983, получавам, приемам] отново.

Забележете гръцките думи, използвани в този стих. Сега сравнете думите, преведени като „вземам“ в следващия стих:

Йоан 10:18

Никой не ми го взема [*аирен*, Стронг #142], но аз го давам от Себе Си, имам власт [*езонсиан* - власт, свобода, привилегия, право] да го дам [душата ми] и имам власт [*езонсиан* - власт] да го взема [*лабеин* Стронг #2983, полу-

чавам, приемам] отново. Тази заповед съм получил [елабон Стронг #2983] от моя Баща.

Исус казва: „никой не ми го *взема*, но Аз го давам от Себе Си. Забележете, че Той не казва “никой не ми го *дава*, аз самия си го вземам.”

Думата „вземам“ има две форми на гръцки в този текст. Когато Исус казва “Никой не ми го *взема*”, гръцката дума под номер #142 в речника на Стронг е *airo*, и тя се превежда „да отнесеш, да махнеш. Това е **едностранно действие**-едната страна премахва, без свързано отговорно действие от другата.

Примери за това в евангелието на Йоан са:

Йоан 1:29 Божият Агнец, който отнема [*airo*] греховете на света

Йоан 2:10 Махнете [*airo*] тези неща! Не правете дома на Баща ми разбойнически вертеп

Йоан 5:8 Стани, вземи [*airo*] постелката си и ходи

Йоан 11:39 Отмахнете [*airo*] камъка

Йоан 20:13 Взели [*airo*] са моя Господ

Но, когато Той казва, че ще го „вземе отново”, Йоан използва различна гръцка дума, Стронг #2983 *лабо*, *лабеин*, *елабон*. Различна форма на *ламбано*, която се превежда или като *вземам*, или като *получавам*, защото това е едно **реципрочно действие**. Има пренос на нещо от дарителя към получателя.

Например:

Мат. 26:26 Исус взе хляб, благослови го и им го *даде*, казвайки: „*Вземете*, яжте...”
Вземайки хляба, те го получават.

След това и *ламбано* се превежда като “получавам” на 133 места в Новия завет.

Йоан 1:12 „А на ония, които Го *приеха*, даде право да станат Божии чада;” (Йоан 1:12)

Йоан 3:27 „Човек не може да *вземе* върху си нищо, ако не му е *дадено* от небето.”

Йоан 16:24 Искайте и ще *получите*

Йоан 20:22 „[Исус] духна върху тях и им каза: *Приемете* Светия Дух.”

Исус дава сила

И мнозина я получават.

Небето дава,

А човекът получава.

Исус им дава Духът Си

И те го получават.

Ламбано също се превежда 106 пъти като *вземам*. **Всеки път, когато се осъществява „вземане“, се осъществява също така и получаване.** Същата гръцка дума се използва в Йоан 10:18, когато Исус казва, че „е получил” тази заповед от Своя Отец, Който я е „дал”. Можеше да каже: „Приемам тази заповед, тази отговорност.”

Приемането, обозначено с думата *ламбано*, винаги е резултат от *получаването* на това, което е дадено. То е реципрочно действие.

Ако превеждаме реципрочното *ламбано* “вземам-получавам”, като едностранно то *airo*, тогава този стих противоречи на повече от

две дузини текстове, които заявяват, че Бог Отец е възкресил Исус.

Ако превеждаме реципрочното *ламбано* като “вземам-получавам”, тогава този стих е в съгласие с всички тези стихове и противоречи само на онези два стиха, които *изглежда* предполагат, че Исус се е самовъзкресил.

В хармония с Йоан 5:26, Синът има власт да получи отново живота, който Му е дал Неговия Отец.

И така, каква била реакцията сред Адвентистите от седмия ден, след публикуването на тези провокативни изявления?

„Любопитно е, че години наред след публикуването на „*Копнежът на вековете*“ църквата, като цяло, избягва тези и други изявления.“
Мерлин Бърт, „*История на възгледите на Адвентистите от седмия ден върху Триединството*“, сп. на Богословското общество на адвентистите, пролет 2006 г.

Бърт тълкува липсата на коментар от братята, адвентисти, съвременници на Елън Уайт, като знак или на уважение или на смущение.

Те просто „избягвали“ всяка пряка конфронтация с нея. От нашето изследване досега е по-разумно да се заключи, че те не са виждали нужда да коментират или да възразяват. Те вече са били съгласни с нея, че буквалният Божи Син по естествен и вътрешен начин има същия вид самосъществуващ живот, какъвто има Неговият Отец.

Историческите доказателства показват, че едва след като се появила бавно приетата терминология на тринитаризма в страниците на нашите публикации, защитниците започнали да търсят причина, която да обясни крайния резултат. Приемането на доктрината за Триединството не е резултат от общо изследване на Библията, както е било първоначалното преживяване, разказано от Елн в годините малко след 1844 г. Говорейки за Белинджър и Келог, тя пише:

„Онези, които се стремят да премахнат старите гранични камъни, не държат здраво; те не си спомнят как са приели и чули. Онези, които се опитват да въведат **теории**, които биха премахнали стълбовете на нашата вяра, **относно светилището или относно личността на Бог или Христос**, работят като слепи хора. Те се стремят да внесат несигурност и да оставят Божия народ без котва.“ *Издание на ръкописи № 760 стр. 9, 1905 г.*

Елн Уайт видяла, че това ще се случи и препоръчала първоначалните истини, обявени от пионерите, да бъдат препечатвани отново.

„Когато влязат хора, които биха преместили дори един

щифт или стълб от основата, която Бог е установил чрез Светия Си Дух, **нека възрастните мъже, които бяха пионери в нашето дело, да говорят ясно, а нека онези, които са мъртви също да говорят, чрез препечатване на техните статии** в нашите периодични издания.“ *Ръкопис 62, 24-ти май 1905 г. в Издание на ръкописи, Том 1, стр. 55.*

Елн нямала резерви относно популяризирането на ученията и презентации на тези, които току-що прегледахме. Статиите им трябва да бъдат прочитани и препрочитани. Нека пионерите говорят ясно. **Теос** съдейства точно за това.

Настоящата обосновка за промяната на църквата на АСД в учението за Бога, от ясно нетринитарна позиция (а понякога и антитринитарна), през първите десетилетия от нейната история, до официално приемане на Триединството в протестантската му версия за три същества, е че Елн Уайт бавно е получавала допълнителна светлина през целия си живот, което коригира по-ранните заблуди, поддържани от пионерите агностици. Отбелязва се, че понеже тя не е имала светлина по въпроса за консумацията на свинско месо, до нейното видение през 1863 г., не би трябвало да е изненадващо, че дълго след това не е разбирала напълно природата на триединното Божество.

В името на съпружеската хармония, тя позволила на прямия си съпруг упорито да атакува доктрината за Триединството и по този начин да насърчава и други „изтъкнати мъже“ да изразяват своите „лични възгледи като

малцинство“ в публикациите си, като форма на честни манифестации против „старото небиблейско, тринитарно верую“. Когато той умира през 1881 г., тя започва да популяризира „пълната божественост на Христос“, която днес се тълкува като индикация, че всъщност тя е била скрита тринитаристка, която най-накрая е излязла на светло.

ЛуРоу Фрум счита вярата на пионерите в родения Син и споделения Дух на Христос и неговия Баща за „ранни ефекти“, „заблуди“, „различия“, „лични възгледи“ и „грешни позиции“.

С публикуването на забележителната книга на Елн Уайт „*Копнежът на вековете*“ се твърди, че тя разкрила по един определен начин истинските си цветове. С появата на проблема с Келог, тя уж засилила протринитарните си изявления, като се фокусирала върху „третото лице на Божеството“, идентифицирайки „небесното трио“ и пояснявайки, че „Светият Дух е толкова личност, колкото и Бог.“

Какви са последиците от приемането на това (не просто прогресивно, но) противоположно схващане за природата на Бога?

Действителният статус на Елн Уайт, като Божи пророк е поставен под съмнение. Съмненията са по отношение на пълномощията ѝ като истински пророк. Тя дори е представена като такава, която си противоречи.

Най-ранните ѝ видения идентифицирали Отец и Сина като две отделни личности; Исус бил личност и Неговият Отец бил личност

(*Ранни писания*, Времето на събирането, Параграф 8).

„Има личностен Бог, Отец; има личностен Христос, Синът.“ *АБК*, Том 6 стр. 1068, *Ривю енд Херълд*, 8-ми ноември 1898 г.

Било показано, че Бог не е триединство, а индивидуално божествено същество. Ако по-късно Бог ѝ е дал различен възглед за Себе си, тогава има сериозни съмнения за Неговата почтеност.

Ако в началото Елън Уайт е „грешала“ относно идентичността на Бога, тогава каква увереност имаме, че тя най-накрая я е разбрала?

Петдесет години непроменени

Ако Елън Уайт е „променила теологията си“ относно Триединството, след като е получила „нова светлина“, тогава трябва да се чудим гали е валидно нейното многократно настояване да държим здраво неподвижните стълбове на адвентната вяра, останали непроменени през последните 50 години.“

През април 1903 г. тя каза:

„Не трябва да се допуска да влиза нищо, което би нарушило основата на вярата, върху която изграждахме откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 г. ... Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал?“ *Бюлетин на Генералната конференция*, 6-ти април 1903 г., стр. 35

Въпреки че тя всъщност не казва, както прави на четири други места „последните 50 години“, нейното позоваване на 1842 г. остава 61 години в миналото. Следва-

щият ѝ коментар е направен през 1904 г.

„Какво влияние би довело мъжете на този етап от нашата история да работят по един подмолен и мощен начин, за да разрушат основите на нашата вяра...? **На тази основа ние градахме през последните петдесет години.**“ *Известия, съдържащи писма до лекари и служители*, стр. 58.

Основата на вярата, след 1856 г. е разрушена от мъже по един подмолен и мощен начин. Тогава пророкът призова за непрекъсната бдителност.

„Нека никога не се опитва да премахне основите на нашата вяра - основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на словото и откровение. На тези основи градахме през последните петдесет години.“ *Свидетелства към Църквата*, том 8, гл. 45, Подзаглавие *Отклоняване на умовете от настоящия дълг*, Параграф 3, стр. 297, 1904 г.

„Господ заяви, че историята на миналото ще бъде повторена, когато влезем в заключителното дело. Всяка истина, която Той е дал за тези последни дни, трябва да бъде обявена на света. Всеки стълб, който Той е установил, трябва да бъде укрепван. Сега не можем да отстъпим от основата, която Бог е установил. Сега не можем да влизаме в никаква нова организация; защото това би означавало отстъпление от истината.“ *Ръкопис* 129, 1905 г. и в *Избрани вестни*, гл. 50, том 2, Параграф 12.

„Нито един щифт не трябва да бъде отстранен от това, което Господ е установил. Врагът ще въведе фалшиви теории, като доктрината, че

няма светилище. Това е една от точките, в които ще има отклонение от вярата. Къде да намерим безопасност, освен ако не е в истините, **които Господ дава през последните петдесет години?**“ *Ривю енд Херълд*, 5-ти май 1905 г.

„Ние трябва да държим здраво първите принципи на нашата деноминационна вяра и да продължим напред със силата към повишената вяра.“ *Специални свидетелства*, серия Б, бр. 7, стр. 57, 1905 г.

„Моля Господ за сила и мъдрост да **размножим писанията на свидетелите, одобрени във вярата в ранната история на вестта.** След като отмина времето на 1844 г., **те получиха светлината и ходеха в светлината.** А когато мъжете, твърдящи, че имат нова светлина, навлязоха със своите чудновати вести относно различни точки от Писанието, **ние имахме, чрез действието на Светия Дух, свидетелства точно за точките, които изключват подкрепата на вести, като представените от старейшината А.Ф.Белинджър, за които той посвещава времето си. Този беден човек работи решително против истината, която Святия Дух потвърждава. Когато силата на Бог изпитва що е истина, тази истина трябва да стои завинаги като истината. След това не трябва да бъдат приемани никакви предположения против светлината, която Бог е дал.** *Вести от Лома Линда*, 11-ти декември 1905 г., стр. 149, 150.

„Не трябва да приемаме думите на онези, които идват с вест, противоречаща на специалните точки на нашата вяра. Те събират една камара текстове и ги трупат като до-

казателство към утвърдените си теории. Това се правеше отново и отново през **последните петдесет години**. И докато Писанията са Божието слово и трябва да се спазват, то голяма заблуда е, ако прилагането им премества и един стълб от основата, която Бог е потвърдил **през тези петдесет години**." *Пак там*, 1905 г.

„**Последните петдесет години** след отминаването на 1844г, не са помрачили нито една йота или принцип на нашата вяра, когато получихме великите и чудни доказателства, които ни бяха потвърдени тогава..." *Ню Йорски индикатор*, 7-ми февруари, 1906 г., стр. 4

„Ние трябва да продължим Божието дело в същия дух на простота, който бележеше усилията ни **през последните петдесет години**. Но докато нашата работа трябва да се извършва в просто и смирение, ние трябва да стоим твърдо за принципите на вярата." *Запис на Конференцията на Австралийския съюз*, 30-ти декември 1907 г.

„Къде са онези, които през **последните петдесет години** са поддържали свята своята вяра, а сега отстъпват от нея, като обръщат внимание на прелъстяващи духове и дяволски учения?" *Ръкопис* 21, 1906 г., *Специални свидетелства*, том 7, серия Б, стр. 61

1905, 1906, 1907 - 50 = 1855, 1856, 1857

Елън Уайт призовавала да се запази първоначалната вяра, потвърдена от Светия Дух, която ще си остане вечна истина. Тя била в пълно съгласие с позицията на първоначалните пионери по темата за Рогения Син и не-

говия Вечен Баща.

Отец е Вечен и Самосъществуващ

„Сега Христос е седнал заедно с Отец на своя престол... с **вечния, самосъществуващ**." *Великата борба*, Гл. 23, Параграф 23

„Йехова, **Вечният, Самосъществуващ, Несъздаденият**, самият **Източник и поддръжник на всичко, единствено има право на върховно благоговение и поклонение**." *Патриарси и пророци*, Гл. 27, Параграф 12

„**Вечният Отец, непроменимият**, даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното Си..." *Ривю енд Херълд*, 9-ти юли 1895 г.

„Христос, Словото, Единородният на Бога, бе едно с **вечния Баща** - едно по природа, по характер, по намерение." *Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 5

Отец е Върховен

„„Да се свети името Ти"... **върховното Същество**..." *Мисли от планината на благословието*, Подзаглавие „*Да се свети името Ти - Мат. 6:9*“, Параграф 1, 1896 г.

„Като Йехова, **върховният Владетел**, Бог не можеше лично да общува с грешни хора, но Той толкова възлюби света, че изпрати Исус в нашия свят като откровение на Себе Си... Той посочи на Своите слушатели Владетеля на Вселената, под новото име, „Отче наш"...“ *Издание на ръкописи*, том 9, № 708 стр. 122, 1900 г.

Исус „учеше човека да се обръща към **Върховния владетел на Вселената** с новото име „Отче наш". *Ривю енд Херълд*, 11-ти септември 1894 г.

рълд, 11-ти септември 1894 г.

„чрез възлюбения Син животът на Отец протича към всички; чрез Сина той се връща, в хваление и радостно служение, прилив на любов, към **великия Източник на всичко**." *Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 6, 1898 г.

Христос е единствено то груго Същество

„Христос, Словото, единородният на Бога, беше... **единственото същество**, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Бога." *Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 5

„Суверенът на Вселената не беше сам в благотворителното Си дело. Той имаше **сътрудник - помощник**, който можеше да оцени Неговите цели и можеше да сподели радостта Му от даване щастие на създадените същества." *Пак там*

Нито човек, нито дори най-висшият ангел може да пресметне великата цена [на Божието благоволение в предстоящата Негова наслада]: тя е известна **само на Отца и Сина**." *Библейско ехо*, 28-ми октомври 1895 г.

„... Отец и Сина. Те бяха **двама**, но малко по-малко от идентични; **двама в индивидуалност**, но едно по дух, сърце и характер." *Младежки инструктор*, 16-ти декември 1897 г.

„Христос е едно с Отца, но Христос и Бог са **две различни личности**." *Ривю енд Херълд*, 1-ви юни 1905 г.

„Ще чуете хора, които се стремят да превърнат Сина Божий в небитие. Той и Отец са едно, но те са **две личности**. Навлизат погрешните идеи в тази връзка..." *Ривю енд Херълд*, 13-ти юли 1905 г.

„Господ Исус Христос, единородният Син на Отец, наистина е Бог в безкрайност, но **не и в персоналност.**“ *Ръкопис 116, 19-ти декември 1905 г., Поглед нагоре, 19-ти декември*

Идеята за косубстанциален (с една неразделяема природа) хипостатичен съюз на три съравни хипостаси - нещо между личност и персоналност - със сигурност е „небитие“.

„Има **личностен Бог**, Отец; има **личностен Христос**, Синът.“ *Ривю енд Херълд, 8-ми ноември 1898 г.*

„**Бог е Бащата** на Христос; **Христос е Синът** на Бога. На Христос е дадено възвишено положение. Той е приравнен с Отца. Всички съвети на Бога са отворени пред Неговия Син.“ Свидетелства към църквата, том 8, Гл. 43, Подзаглавие *Свидетелството на Писанието*, Параграф 3, 1904 г.

„Този, който отрича личността на Бога и на Неговия Син Исус Христос, отрича **Бог и Христос...** личността на **Отец и Сина...**“ *Ривю енд Херълд, 6-ти март 1906 г.*

„Даряването на Христос разкрива сърцето на Отец.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 5, Параграф 22, 1898 г.

„Христос дойде на този свят, за да разкрие **Отец...** Думите Му разкриха добротата, милостта и любовта на **Отца**. Неговото превъзходство беше съвършенството на **Отец**. Във всяка Негова дума и дело може да се види проявлението на качествата на **Неговия Баща.**“ *Знамения на времето*, 20-ти януари 1898 г.

„Спасителният план, **замислен от Отец и Сина**, ще има голям успех.“ *Знамения на вре-*

мето, 17-ти юни 1903 г.

„...**Отец и Синът** са обединени в делото на изкупление-то...“ *Ривю енд Херълд, 5-ти март 1901 г.*

„Консултирайки се, **Отец и Синът** решиха, че Христос трябва да дойде на света...“ *Знамения на времето*, 17-ти май 1905 г.

„... **Синът** Божий се беше обединил със Своя **Баща** при полагането на спасителния план.“ *Ривю енд Херълд, 13-ти септември 1906 г.*

„**Бог и Христос** знаеха от самото начало за отстъпничеството на Сатана...“ *Ривю енд Херълд, 5-ти април 1906 г.*

„Христос даде тази поръчка на Своите ученици... привилегията на Неговите последователи е да разкрият **Христос и Отец** на света.“ *Ривю енд Херълд, 16-ти август 1898 г.*

„...Тайната на благочестието, която от вечни векове е била скрита в **Отца и Сина.**“ *Ривю енд Херълд, 19-ти август 1909 г.*

„**Христос и Отец** щяха да изкупят падналата раса.“ *Знамения на времето*, 17-ти февруари 1909 г.

„... **Бог...** се е разкрил в воя **Син**, Който е блясъка на славата на Отец...“ *Младежки инструктор*, 22-ри март 1900 г.

„**Бог** каза: „Аз ще изпратя моя **Син.**“ *Свидетелства към църквата*, том 6, Гл. 28, Параграф 6

„Като лично същество **Бог** се е разкрил в **Своя Син.**“ *Ръкопис 124, 1903 г., Възпитание*, Гл. 14, Параграф 14

„... Човек, както го е създал Бог, свързан с **Отца и Сина**, може да се подчини на всяко божествено изискване.“ *Из-*

брани вестни, том 1, Гл. 35, Параграф 6

„Нека почитаме **Бога и Неговия Син**, чрез Когото Той общува със света.“ *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 37, Параграф 10

„Отец и Синът **единствено** трябва да бъдат възвишени.“ *Младежки инструктор*, 7-ми юли 1898 г.

Тя вярвала, че Христос бил също **Синът на Бога преди да дойде на Земята**

„Бог даде Своя Единороден Син да **стане** едно с човешкото семейство...“ *Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 20, 1898 г.

„... **Отец** взе делото на спасението в собствените Си ръце. Той **изпрати** Своя Единороден Син в света...“ *Знамения на времето*, 4-ти август 1898 г.

„В началото **Отец и Син** бяха почивали в събота след своето дело на сътворение.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 80, Параграф 2

„Преди да бъдат положени основите на земята, **Отец и Син** се обединиха в завет, за да изкупят човека...“ *Копнежът на вековете*, Гл. 87, Параграф 22

„Преди грехопадението на човека, Божият Син се е обединил със Своя Отец при полагането спасителния план.“ *Ривю енд Херълд, 13-ти септември 1906 г.*

„В Псалмите, в пророчествата, в евангелията и в посланията Бог чрез откровение известява съдбоносните истини относно съгласието между Отец и Сина, да осигурят спасението на една изгубена раса.“ *Ривю енд Херълд, 24-ти септември 1908 г.*

„... в съветите на Божество-то. **Отец** възнамерявал в съвет със Своя **Син** ...” *Издание на ръкописи*, том 21, стр. 54, *Писмо* 126, 1898 г.

„Съветвайки се, Отец и Син решиха, че Сатана не трябва да бъде оставен без контрол...” *Издание на ръкописи*, том 18, №. 13, стр. 345, 1911 г.

„Синът Божий напусна небесните дворове и даде живота Си като умилоствие за греха.” *Знамения на времето*, 17-ти февруари, 1909 г.

„Бог бе обещал да даде **Първородния на Небето**, за да спаси грешника.” *Копнежът на вековете*, Гл. 5, Параграф 4

„В своето възплъщение Той спечелил в **нов смисъл** титлата Синът на Бога... Макар и Синът на човешко същество, Той станал Синът на Бога в един **нов смисъл**.” *Знамения на времето*, 2-ри август, 1905 г.

Два Военни фронта

Пог обстрел е не само синовността на Христос, но и неговата Духовна личност. И двата бойни фронта са в активен конфликт от зараждането на греха. Луцифер завивдал за позицията на Сина и искал да бъде третият член на божественния съвет. Но докато двамата са компания, трима са тълпа и това е откакто Луцифер паднал.

Причината за двата военни фронта е, че Исус, чието еврейско име е Йешуа (Йехова е моят Спасител), е *накт*

1. Божият Син (Неговата **божествена** природа),

така и

2. Човешкият син (Негова-

та **човешка** природа)

Неправилното разбиране на тези две природи, води до неправилно разбиране на Божието **изкупление** и на Неговия **Дух**.

Писанието ни казва, че Божият Син е „произлязъл” и „излязъл от” Бог Отец (Йоан 8:42; 16:28). Начина по който раазбираме **кога** се е случило това, оформя нашето разбиране за Светия Дух и Кръста. В крайна сметка сме изправени пред два варианта:

1. **библейският запис**, или

2. **традициите на хората**

Сега ще сравним двете.

Божи Син

1. Ако приемем библейския запис, че „Бог е въввел Първородния на света” (Евр. 1:6; Той вече е бил първороден, когато е бил пратен на земята), „Син ни се гаде” (Ис. 9:6, Той вече бил Син, когато ни е бил гаген), Той бил „роген(а), преди да е била Земята” и „преди да се образуват планините” (Пр. 8:22-25), Неговият „произход” бил „от дните на вечността” (Михей 5:2) „Царят и Царският син” създали света „в началото” (Пр. 30:4) тогава е лесно да се разбере, че Синът е напълно божествен, има същата природа като своя Баща, има същите сили, власт и име, защото Той ги е наследил от своя Баща. Може да бъде наречен Бог, защото „в Него обитава цялата пълнота на Божеството” (Кол. 2:9). И тъй като Синът на Бога е Този, Който умрял на кръста, Бог умря за нас, принасяйки Себе Си като божествена жертва: „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си” (2 Кор. 5:19).

Човешкият син

2. Ако приемем библейския запис, че „в пълнотата на времето Бог изпрати своя Син, роден от жена” (Гал. 4:4), „взе семето на Авраам” (Евр. 2:16) и Давид (Римл. 1:3), „взе участие в същото”, участва „в плът и кръв” (Евр. 2:14), „направен по подобие на хората” (Фил. 2:7), „осъди греха в плътта. ” „По подобие на грешната плът” (Римл. 8:3), бе „във всички точки изкушен, като нас, но, без грях” (Евр. 4:15) **тогава** е лесно да разберем, че Синът е напълно човек, поел върху себе си падналата ни природа, победил е над греха в същия вид плът, която имаме и ние, за да покаже, че е възможно с Божието постоянно присъствие, слабите човешки същества да преодолееят греха днес, точно както Той победил: „Отец, който бе в Него, вършеше делата” (Йоан 14:10).

И тъй като Човешкият Син е Този, Който сега посредничи за нас на небето, „човекът Исус Христос” (1 Тим. 2:5), ние имаме уверението, че един ден ще се присъ-

единим към Него на Неговия престол „както Той победи и бе поставен на престола на Неговия Баща“ (Откр. 3:21). Това е „изключително ценно обещание, чрез което можем да станем участници в божественото естество“ (2 Петр. 1:4), точно както Неговата божествена природа участва в нашата човешка природа.

По този начин Исус е стълбата, която Яков видял в сън, достигаща до Божия престол (Неговата божествена природа), а долу чак до Земята (Неговата човешка природа), за да докосне и спаси дори падналото човечество.

Исус е „Параклетът“, Адвокатът, Помощникът, Утешителят, който идва при нас, както е обещал: „Ще дойда при вас“ (Йоан 14:18). Той изпраща своята божествена природа, своя Дух (Йоан 20:22), да живее в нас (Йоан 14:17; Кол. 1:27) за „да искаме и да извършваме според Неговото благоволение“ (Фил. 2:13), та, когато ставаме участници на Неговата божествена природа, която е „точният образ“ (характер) на Отца (Евр. 1:3), да можем да бъдем „променени в същия образ... чрез Духа на Господа“, защото „Господ е този Дух“ (2 Кор. 3:17, 18). Исус наистина е с нас „винаги дори до края на света“ (Мат. 28:20). Той никога няма да ни напусне, нито ще ни изостави (Евр. 13:5). Той ще остане с нас завинаги (Йоан 14:16).

Втората личност на Триединството

1. Ако обаче приемем човешките традиции, че Синът е само титла, опреде-

лено обозначение, с което трябва да идентифицираме една от трите отделни, но идентично равни личности във вечното Триединство, че вечно безсмъртната „втора личност на Божеството“ не може да умре или дори да съгреша, **тогава** Бог всъщност не е дал Сина си „плода на тялото Си“ (Михей 6:7), а вместо това само един домашен партньор, колега, божество-партньор, оставяйки ни в мистерия относно това как може да се откаже от своя Дух, предавайки го в ръката на Своя Баща на кръста и все пак се самовъзкресява от мъртвите, освен ако не запазва съзнанието Си в смъртта и в действителност не умира; **тогава** Светият Дух, който Бог изпраща, е друга напълно отделна личност, която макар и неопитна в „чувството за нашите немощи“, нито „изкушена като нас“ (Евр. 4:15), е натоварена с отговорността да ни даде „благодат, която да помага във време на нужда“ (Евр. 4:16), като ни съчувства в нашето положение на безпомощни грешници и ни насърчава да следваме Исус.

Непорочният човек

2. Ако приемем човешките традиции, че Христос е приел човешката природа на Агам *преди* неговото падение, в свършената невинност на непорочния Едем, че той е стъпил на мястото, което Агам е имал *преди* да бъде изпитан с гръвото на познанието за доброто и злото, **тогава** трябва да приемем учението за непорочното зачатие, че Той трябва да се е родил от свършено безгрешна човешка майка, която самата не е била опет-

нена от грях; **тогава** той е Спасител за Агам, побеждавайки там, където Агам се е провалил, печели победата там, където Агам се е погдал, но не е ефективен Пример за нас; той не доказва, че човечеството, деградирало през поколенията с 4000 години наследствено израждане и отслабено от хилядолетията на генетично разложение, може да спечели победата над изкушенията на Дявола и може върно да следва предписанията на Йехова; **тогава** Евангелието е само „силата на Бога за спасение“ (Римл. 1:16) единствено за Агам.

Дж. Х. Уагонър (1854-1884)

Бащата на Елет написал статия в брой от 1854 г. на *Ривю енд Херълд*, озаглавена „Учението за Триединството, подгряно за умилостивението“. В него той се спира на това, което нарича „несъответствия при тринитаристите“, които хвърляли укор върху „доктрината на Писанието за Умилостивението“. Въпросът засягаше смъртта на Исус: божествена или човешка жертва беше Той?

„Най-крайните тринитаристи и унитаристи се срещат и са идеално обединени относно смъртта на Христос - вярата и на двете групи е в социнианството. **Унитаристите вярват**, че Христос е бил пророк, вдъхновен учител, но само човек; **че смъртта му е била само смърт на едно човешко тяло**. Тринитаристите твърдят, че понятието „Христос“ се отнася за две различни и отделни натури: тази, която е била просто човек; а друга-

та, **второто лице в триединството**, който е живял в плът за кратък период, но **не е можел да страда или да умре**; че Христос, който умрял, е **само човешката природа**, в която е обитавала божествеността. И двете групи имат човешки принос и нищо повече. *Колкото и да е бил възвишен предсъществуващият Син; без значение колко славен, колко мощен или дори вечен е бил Той; ако само човешкото естество е умряло, жертвата е била само човешка.* И що се отнася до заместническата смърт на Христос, **това е Социанство.**” *Ривю енд Херълд, 18-ти юли 1854 г.*

Социнианството е основано през 1580 г. сл. Хр. от Фаусто Созини, сиезийският богослов, който се привел в съответствие с полските братя и вярвал, че Божият Син не е съществувал преди Неговото раждане във Витлеем, но е роден като смъртен човек и след това възвисен от Бога, за да стане Неговият божествен Син. Докато тринитаристите вярват във вечното съществуване на Божия Син, те са социнисти, заедно с унитаристите, относно вярата им за това как е умрял Христос, а именно, като човек.

За Дж. Х. Уагонър „учението за Триединството подгонва изкуплението“, защото „те приемат, че Христос е втората личност в триединството и не може да умре“ и дори да го е направил, „те приемат, че смъртта не е прекратяване на живота“; това принудително води до „ангажирането им с многобройни затруднения и натоваване на учението за Изкуплението с неоснователни противоречия“.

В по-късна статия Уагонър отбелязва, че тринитаристите могат да „виждат само две крайности“. Те искат да идентифицират Сина с Отца и да направят двамата едно цяло същество, а тези, които отхвърлят идеите им, ги осъждат като отричащи божествеността на Христос.

„Те виждат само двете крайности, между които се крие истината; и приемат всеки израз, отнасящ се до предсъществуването на Христос, като доказателство за триединство. Писанията изобилно учат за предсъществуването на Христос и Неговата божественост; но те са напълно мълчаливи по отношение на някакво триединство. Декларацията, че Божественият Син на Бога не може да умре, е толкова далеч от учението на Библията, колкото тъмнината е далече от светлината.“ *Ривю енд Херълд, 10-ти ноември 1863 г.*

И накрая, в една книга, написана през 1884 г., Уагонър отново потвърждава „божествеността и предсъществуването“ на Христос. Той цитира Йоан 1:1-3,

„Това ясно изразява една предсъществуваща божественост. Същият писател отново казва: „Това, което беше отначало..... Словото на живота.“ 1 Йоан 1:1.“ „Сега това не се нуждае от свидетелство – наистина то е очевидно - че **Словото като Бог, не беше Богът, с Когото То беше.** А тъй като има само „един Бог“, терминът трябва да се отнесе за **Словото в един подчинен смисъл**, обяснено с това, че Павел нарича същата предсъществуваща личност **Син Божий.**“ *Изкуплението в светлината на природата и откровението, стр. 152*

Това разграничение между Отец и Син било в съответствие с много други примери, които вече видяхме. Имало е общо убеждение, че Отец и Синът са две отделни и обособени индивидуални личности. В статия на Урия Смит са изброени както „титлите на върховенство“, които принадлежат само на Бог Отец, така и на Божия Син.

Изявления относно Отец:

Вечният Бог. Вт. 33:27.

Чието име единствено е Йехова.

Пс. 83:18.

Най-висш Бог. Марк 5:7;

Древният по дни. Дан. 7:13;

Единствен Бог. Пс. 86:10;

Единствен Господ. Неемия. 9:6;

Бог на небето. Дан. 2:44;

Единственият истински Бог. Йоан 17:3;

Който единствен притежава безсмъртие. 1 Тим. 6:16;

Вечен, безсмъртен, невидим

дим. 1Тим. 1:17;

Единственият мъдър Бог.
1Тим.1:17;

Господ Бог Всемогъщ.
Откр. 19:6;

Единственият Властелин.
1Тим.6:15;

Освен Мене няма Бог.
Ис. 44:6;

Бог Отец. 1 Кор. 8:6;

Богът на нашия Господ
Исус Христос, Отец на славата.
Еф. 1:17;

Бог и Баща на всички,

Който е над всичко. Еф. 4:6;

Всемогъщият Бог. Бит. 17:1;

Аз Съм, Този, Който съм.
Изх. 3:14;

Господ Бог Всемогъщ.
Откр. 4:8.

Изявления относно Сина

Началото на Божието творение. Откр. 3:14;

Първороден преди всяко създание. Кол. 1:15;

Единородният на Отца.

Йоан 1:18; 3:18;

Синът на Живия Бог. Мат. 16:16;

Съществува преди да дойде на света. Йоан 8:58; Михей 5:2; Йоан 17:5, 24;

Направен по-високо от ангелите. Евр. 1:14;

Той създал света и всички неща.

Йоан 1:1-3; Еф. 3:3, 9;

Изпратен в света от Бога. Йоан 3:34;

В Него обитава цялата пълнота на Божеството. Кол. 2:9;

Възкресението и животът. Йоан 11:25;

Цялата власт Му е дадена Мат. 28:18;

Назначен като наследник на всичко. Евр. 1:2;

Помазан с миро на радост повече от Своите събратя. Евр. 1:9;

Бог го е определил за съдия на живи и мъртви. Деяния 17:31;

Разкрива Своите цели чрез Него. Откровение 1:1;

Главата на Христос е Бог. 1 Кор. 11:3;

Исус имал власт да положи живота си и да го вземе отново. Йоан 10:18;

Той получи тази заповед от Отец. Йоан 10:19;

Бог го възкресил от мъртвите. Деяния 2:24, 34; 3:15; 4:10; 10:40; 13:30, 34; 17:31; Римл. 4:24; 8:11; 1 Кор. 8:14; 15:15; 2 Кор. 4:14; Гал. 1:1; Еф. 1:20; Кол. 2:12; 1 Сол. 1:10;

Евр. 13:20; 1 Петр. 1:21;

Не може да прави нищо от Себе Си. Йоан 5:19;

Отец, който обитавал в Него, вършел това дело. Йоан 14:10;

Отец Му дал заповед какво трябва да каже и какво трябва да говори. Йоан 12:49;

Той дошъл не да върши собствената Си воля, но волята на Този, Който Го е изпратил. Йоан 6:38;

И че учението му не било Неговото, а на Отец, Който го изпратил. Йоан 7:16; 8:28; 12:49; 14:10, 24;

„При толкова вдъхновени изявления пред нас, трябва ли да кажем, че Исус Христос е Самосъществуващият, Независимият, Всемогъщият и Единственият истински Бог; или по-скоро, че Божият Син

е роден, подкрепян, възвишен и прославен ОТ ОТЕЦ?“ Урия Смит, 1858 г., *Помощник на Библейските студенти*, стр. 42-45, в *Ривю енд Херълд*, 12 юни 1860 г., стр. 27, Параграф 3-48) [Ударението е в оригинала]

Както унитаристките, така и тринитарните концепции размихват идентичността на Отец и Сина. Вместо да свежда до минимум или извинява тези динамични двойки, Библията предпоставя още множество примери за такива.

Авраам и Исаак

Яков и Йосиф

Саул и Джонатан

Давид и Соломон

Захарий и Йоан

Всички те демонстрират аспект от любовта на Бог към Неговия Син.

Авраам готов да пожертва Исаак;

Яков тъгува за загубата на сина си;

Саул постановил смъртта на сина си;

Давид и Соломон царували заедно;

Соломон бил мъдростта на Давид;

Христос Божията мъдрост. 1 Кор. 1:24;

Соломон построил Божия храм.

Христос изгражда храма. Зах. 6:12, 13.

„В Библията е изяснен всеки дълг. Всеки от дадените уроци е разбираем. **Всеки урок ни разкрива Отец и Сина.**“ *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 24, Параграф 16

Матафоричен – Буквален Син

За разлика от първоначалната вяра в истински божествен Баща и буквален Син, днешната нова теология изповядва само една символична, фигуративна, метафора.

Алфа и Омега, Хлябът на живота, Главният крайъгълен камък, Вратата, Агнецът, Лъвът, Светлината, Утринната звезда, Рогът на спасението, Отрасълът, Скалата, Лозата, Мъдростта, Словото и т.н., и т.н., са ясни примери за символични названия, прилагани към Христос в Неговата многогранна роля в изкупителния план. Това е очевидно, защото Той всъщност не е хляб, нито камък, нито врата. Личностите не могат да бъдат тези неща, а Исус е личност, точният образ на личността на неговия Баща.

По същия начин, Адвокат, Апостол на нашата изповед, Автор на живота, Младоженец, Христос, Месия, Помазаник, Наследник, Създател, Избавител, Свидетел, Първороден, Пастир, Първосвещеник, Цар, Господ, Учител, Посредник, Съпруг, Пророк, Равин и т.н., са определени истински имена за Божия Син, тъй като, като реална личност, Той може да бъде буквално автор, младоженец, цар. И понеже личността може да бъде син, Божият Син не е

просто син символично, а буквално. Отец и Син са подходящи термини за личности, а Исус, Човешкият Син, е „личността на Христос“ 2 Кор. 2:10.

„Писанията **ясно** показват връзката между Бог и Христос и те показват ясно и персоналността и индивидуалността на всеки. [Евр. 1:1-5 се цитира] **Бог е Баща на Христос; Христос е Синът на Бога.**“ *Свидетелства към църквата* том 8, Гл. 43, Подзаглавие *Свидетелството на Писанието*, Параграф 3, 1904 г.

„Езикът на Библията трябва да се обяснява според очевидното му значение, освен ако не е използван символ или метафора. Христос е дал обещанието: „Ако някой върши волята Ми, той ще познае учението“. Йоан 7:17.“ *Великата борба*, Гл. 37, Параграф 17

Това, че Исус е истински Син, не е изненадващо, когато става въпрос за човешкото Му раждане. Но Божият Син днес се отхвърля, понеже е представян само като една метафора, която просто илюстрира интимните отношения между двамата членове на Божеството.

Масата с присъствения хляб е изградена с двоен рег коронки, оформени около горната ѝ повърхност и разделени от широчината на една ръка (Изход 25:24, 25). Това бил единственият предмет в светилището с два реда златни коронки опасващи първаза във венец и предста-

вявал Божия престол в първото отделение.

„Престол беше поставен на небето и на престола седеше Егин“ (Откр. 4:2). Но Исус е „поставен [със Своя Баща] на престола Си“ (Откр. 3:21). Това е престолът на Бог и Агнето (Откр. 22:1, 3).

„Видях престол и на него седяха Отец и Синът.“ Е. Г. Хармон, Бродсайт 1, 6-ти април 1846 г.

„Вземи сребро и злато и направи корони“ (Зах 6:11). Една за Сина и една за Отец. Синът е ОТРАСЪЛА (стих 12) на Отца. И двамата седят на трона, „Неговият престол“ (стих 13). „И съвет на мир ще бъде между двамата“ - двама.

„Божият Син споделяше престола на Отец и славата на вечния, Самосъществуващ обкръжаваше и двамата“ *Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 12

Но Луцифер казал в сърцето си:

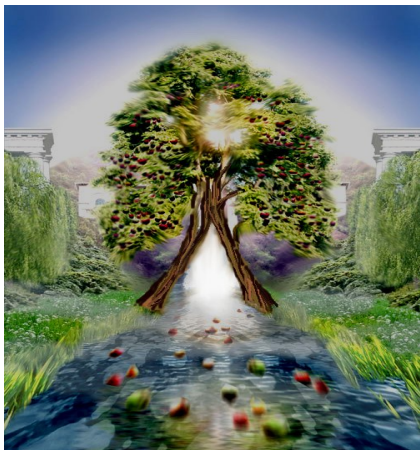
„Ще възвиша **моя престол** над Божиите звезди; ще седна на планината на събранието, в северните страни; ще се изкача над височините на облаците; ще бъда подобен на Всевишния.“ Исаия 14:13

Божии звезди са ангелите. Масата с присъствения хлябове, представляваща Отец и Сина, била поставена от северната страна на „скинията на събранието.“

Най-висшият е Отец. Бунтът на небето започнал срещу Отец и Сина. Луцифер първоначално е бил помазан, закрилящ херувим на „светата Божия планина“ Ез. 28:14, 16. Той завидял на Божия Син, Михаил, архангелът, посредник между Бог и ангелското множество, защото можел лично да се съветва с Отец, а Луцифер, не.

„Никой човек, дори и най-висшият ангел, не може да измери голямата цена; **тя е известно само на Отец и Сина.**“ *Библейско ехо*, 28-ми октомври 1895 г.

„**Никой освен Божият Син** не би могъл да извърши нашето изкупление; защото **само Този**, Който беше в лоното на Отец, можеше да Го обяви. Само Този, който познаваше височината и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви.“ *Пътят към Христос*, Гл. 1, Параграф 14, 1892 г.

Луцифер също искал престола. Той искал да се присъедини към вътрешния кръг и да образува тройка.

„Сатана имаше симпатизанти на небето и завлече голям брой ангели със себе си. **Бог, Христос и небесните ангели** бяха от едната страна, а Сатана от другата.“ *Свидетелства към църквата*, том 3, Гл. 29, Подзаглавие *Пионери в кауза-*

та, Параграф 44

Той и до днес има симпатизанти.

Отначало те били в „небесния съвет, пред който **Луцифер обвинил Бог и Неговия Син**“ *Копнежът на вековете*, Гл. 87, Параграф 21

Но „Преди да бъдат положени основите на земята, **Отец и Синът** се обединили в завет, за да изкупят човека, ако той бъде победен от Сатана“. *Пак там*

Дървото на живота е „от двете страни на реката“ на живота и въпреки това е „всрещ уллицата“ Откр. 22:2.

Така също и Синът е „от дясната страна на величието на високо“ Евр 1:3; 8:1; 10:12; Мат. 22:44; Марк 16:19; Лука 22:69; Деяния 2:33; 5:31; Римл. 8:34; Еф 1:20; Кол 3:1; 1 Петр. 3:22. Но Той също седи със Своя Баща на Неговия престол.

И когато греховете и грешниците вече ги няма, ние ще бъдем „посрещнати в Божия град от **Отца и Сина.**“ *Младежки инструктор*, 21-ви ноември 1911 г.

„Не видях храм в него; защото Господ, Бог Всемогъщ и Агнето са негов храм“ (Откр. 21:22). Божиите хора са привилегировани да поддържат открито общение с Отец и Сина.“ *Великата борба*, Гл. 42, Параграф 43

„Нека мисионерите на кръста заявяг, че има един Бог и един Посредник между Бог и човека, Който е Исус Христос, Синът на Безкрайния Бог. Това трябва да бъде обявено във всяка църква по нашата земя.“ *Материали на Елън Уайт от 1888 г.*, стр. 886, 21-ви януари 1891 г.

„Защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви стодих с един мъж, да ви представя като чиста девица на Христа. Но боя се да не би, както змията измами Ева с хитростта си, да се разврати умът ви и отпадне от **простотата и чистотата, в Христа.** Защото, ако дойде някой и ви проповядва **друг Исус**, когото ние не сме проповядвали, или ако получите **друг дух**, когото не сте получили, или **друго благовестие**, което не сте приели, вие лесно го търпите. ... А каквото правя, това и ще правя, за да отсека причината на тия, които търсят причина против мене, та относно това, с което те се хвалят, да се намерят също такива, каквито сме и ние. Защото такива човечеци са лъжеапостоли, лукави работници, които се преправят на Христови апостоли. И не е чудно; защото **сам сатана се преправя на светъл ангел**; тъй че, не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетнина ще бъде според делата им.“ (2 Кор. 11:2-4,12-15)

Елън Уайт писала, че във видение видяла Исус и неговия Отец да се преместват от Святото място в Най-святото място на небесното светилище, тъй като започнал великият ден на Умилостивението, когато книгите се отворили и настъпил часът на Неговия съд.

„Видях **Отец да става от престола** и с пламтяща колесница да влиза в Най-святото място, където седна. Тогава **Исус се вдигна** от престола, а с Него се изправиха и по-

вечето от преклонилите се пред Него. След този момент не видях нито един лъч светлина да преминава от Исус към **небрежното множество**, след като Той стана, и те бяха оставени в **пълна тъмнина.**” *Ранни писания, Краят на 2300 денонощия, Параграф 2*

Тронът на Бог бил в Святото място-в първото отделение. Това била масата с присъствените хлябове, с два реда корони. Когато Те направили това, тези, които били насочили вниманието си към небесното светилище и делото на Христос като наш първосвещеник, ги последвали. Били обединени със своя Спасител в Неговото небесно дело и следвали всяко Негово движение, докато изучавали пророчествата, отбелязващи часа на Неговия съд.

„Станалите заедно с Исус Го бяха проследили с вярата си в Най-свлято място и се молеха: „Отче, дай ни Твоя Дух.“ Тогава Исус им вдъхна Святия Дух, в който имаше светлина, сила и много любов, радост и мир.“

„Обърнах се, за да видя групата, която все още беше преклонена пред престола; те не знаеха, че Исус го е напуснал. Като че ли Сатана стоеше до престола, опитвайки се да води Божието дело. Видях ги да гледат към престола и да се молят: „Отче, дай ни Твоя Дух.“ Тогава Сатана им вдъхна несвято влияние; в него имаше светлина и много сила, но без сладка любов, радост и мир.“ *Пак там*

Можем да молим Исус да вдъхне върху нас Своя Дух или Сатана може да вдъхне неговия дух. И двата духа имат светлина и сила, но само Христовият Дух има

любов, радост и мир. Жизнено важно е да знаем кой е Божият Дух, защото

„**Преди окончателното посещение на Божиите съдби** на земята, сред хората на Господа ще има такава **възраждане на първоначално благочестие**, каквото не е било засвидетелствано от апостолски времена. **Духът и силата на Бога** ще бъдат изляти върху Неговите деца. ... Врагът на душите желае да попречи на това дело; и преди да настъпи времето за едно такава движение, той ще се посвети на това да го предотврати, като въведе **фалшификат**. ... ще изглежда сякаш Божието специално благословение се излива; ще се прояви нещо, което се смята за голям религиозен интерес. Множеството ще извика, че Бог работи чудесно за тях, **докато делото е на друг дух.**” *Великата борба, Гл. 27, Параграф 9*

Забележете, че Сатана, действайки така, сякаш стои до престола, се представя не само за Отец, но и за Духа. Той отговаря на молитвите на хората, които смятат, че се молят на Бога. Те искат Неговия Дух, но вместо това получават „нечестивото влияние на Сатана“.

Исус казва: Това е вечен живот, да познаят Отец и Неговия Син. Но учението за Триединството създава трета личност, която, заедно с Отец и Сина, не е личност наистина, но е някакво загадъчно, неразбираемо състояние. Затова, християните просто са престанали да се опитват да познаят Бога. Исус казал на жената при кладенеца: „Вие се покланяте на това, което не знаете“.

Бог Отец е всемогъщият Бог, суверенът на Вселената. „Божият Син беше **следващ по власт след великия Законодател.**” *Духът на пророчеството, том 2, стр. 9.* „Положението на Сатана на небето беше **след** Божия Син.“ *Избрани вести, том 1, стр. 341.* „Сатана... беше **следващият** по почет след Христос“ *Ривю енд Херълд, 24-ти февруари 1874 г.* Но „Той завиджаше за позицията, която беше заемана от **Христос и Отец.**” *Ривю енд Херълд, 22-ри октомври 1895 г.* Луцифер бил трети на небето и сега иска да бъде трети в Божеството и да му се покланят.

Последната битка на Земята ще бъде за поклонението. Първият ангел, от Откровение 14-та глава, започва със силния вик: „Бойте се от Бога!“ и „Му се поклонете“. Божият Син е достоен за поклонение, защото е наш Създател. Но узурпаторът работи, за да открадне вярността на съществата към себе си. Той действа по-фино от всяко друго същество, което Бог е създал (Бит. 3:1). В състояние е да се преобрази в ангел на светлината (2Кор. 11:14). Той е богът на този свят и е заслепил умовете на невярващите (2Кор.4:4). Предложил на Христос да Му даде царствата на света, ако Той искал това, но само „пагни и ми се поклони“ (Мат. 4:9). Той искал „да се възвиси над всичко, което се нарича Бог или което се почита, така че като Бог да седи в Божия храм, показвайки себе си за Бог“ (2 Сол. 2:4). С нетърпение очаква времето, когато „всички, които живеят на земята, ще му се покланят“ (Откр. 13:8).

Последната му измама ще заблуди, ако е възможно, и самите избрани (Мат. 24:24). Ще се яви като агне (Откр. 13:11) и ще извърши много чудеса, като тези на Исус (стихове 13,14). Той дори ще възкресява мъртвите (стих 15). Но в крайна сметка той изпраща своите духове да заблудят света. (Откр.16:13,14).

Светът ще бъде разделен. Докато „ортодоксалната“ традиция потвърждава вероизповеданието на болшинството, малък остатък ще запази свидетелството на Исус, Словото Божие.

„Но Бог ще има хора на земята, които да поддържат **Библията и само Библията**, като еталон на всички доктрини и основа на всички реформи. Мненията на учени мъже, предписанията на науката, **вероизповеданията или решенията на църковните съвети**, толкова различни, колкото са и църквите, които ги представляват, гласът на **мнозинството** - нито едно от всички тези не трябва да се разглежда като доказателство за или против **която и да е точка** на религиозна вяра.” *Великата борба*, Гл. 37, Параграф 5

„Видях, че **Сатана работи чрез агенти** по много начини. Той беше на работа чрез служители, които отхвърлиха истината и бяха подложени на силни заблуди, за да повярват на лъжа, та да бъдат проклетни. Докато проповядваха или се молеха, **някои щяха да паднат на земята безпомощни**, не от силата на Светия Дух, а от силата на Сатана, вдъхвана от тези агенти и чрез тях върху хората ... и хората щяха да се радват на това влияние, защото **смятаха, че**

е Светия Дух.” *Ранни писания, Отворената и затворената врата*, Параграф 7

На кого се покланяте?

На духа на Сатана или на Духа на Христос?

www.maranathamedia.bg

ТЕОС

Том 1-ви от тази поредица тестваше доктриналната позиция за рогения Син Божий сред ранните пионери, през формиращите години от Движението на Агвентистите от седмия ген от 1844-1888 г. Забелязахме тяхното единодушие в отхвърлянето, както на унитарното, така и на тринитарното учение, популярни сред другите църкви. За този период чрез писанията на Джеймс Уайт, Джоузеф Бейтс, С. Н Хаскъл, Урия Смит, Е. Дж. Уагонър и Джордж Бътлър беше проследена една последователна вяра в буквален Син, роген от Бога във вечността и две отделни личности, които споделят един и същ Дух. Том 2-ри продължава тази невероятна история чрез още по-голям облак от свидетели. Те включват Р. А. Ънгърууд, Д.Т.Бордо, Х.К. Бланчърд, Дж.Н.Ендрюс, Дж.Г. Матисън, У.Х.Литълджон, К.У. Стоун, А. Т. Джоунс, У.У.Прескът и Е.Г.Уайт.

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
2 ЧАСТ